ప్రేమంటే ఏమిటి?

శ్రీమాత ప్రవచనములు

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, ఏప్రిల్ 2005

11/4/200

విషయసూచిక

ఉపోద్ఘాతము

ప్రాపంచిక విషయాలతో రోసిపోయిన మానవుడు ప్రత్యామ్నాయము కోసం వెతుక్కుంటూ ఉంటాడు. కాని, ఏం చేయాలో తెలియదు. దేవుడు దేవుడు అనుకోవడం సామాన్యోక్తి అయిపోయింది. ఈశ్వరభావమే ఐశ్వర్యము. దివ్యచైతన్యము, దివ్యప్రేమ, దివ్యానందము మొదలగు అనేక రూపములలో అది అనుభూత మవుతుంది. దివ్యప్రేమను గురించి మన మిప్పుడు తెలుసుకుందాము. అది మామూలు ప్రేమవంటిది కాదు. సినిమా ప్రేమను గురించి అందరికీ తెలుసు. భక్తుల విషయంలో మరో రకమైన పవిత్రప్రేమ వారి నావహిస్తుంది. కాని అది కూడా దివ్యప్రేమ కాదు. ఈ సృష్టిని ముందుకు నడిపించుటకు దైవమే చరాచర వస్తుజాల మంతట దివ్యప్రేమ రూపంలో ప్రవేశించాడు. మన సమస్య లన్నిటికీ అది పరిష్కరించగలదు. మానవజాతిని పరివర్తింపజేసి నూతన మానవుని సృష్టించగలదు. దానిని మన మెలా దర్శించాలి? ఇది మానవమాత్రులకు అసాధ్యమైన పని. కాని మనకి మన ఆపద్బాంధవురాలు శ్రీమాత ఉన్నది కదా! 'సావిత్రి' లో చెప్పినట్లు:

> *I guide man to the path of the Divine....*
> *I know the goal, I know the secret route:*
> *I have studied the map of the invisible worlds;*
> (*Savitri*, p. 510)

– సంపాదకుడు

ప్రేమ అత్యద్భుతమైన ఓ మహాశక్తి

'ప్రేమ' అంటే తెలుసు కదా! అది నీ మనస్సును తేలిక చేస్తుంది. హృదయాన్ని కరిగించి వేస్తుంది. ఇది మనకు తెలిసిన మామూలు ప్రేమ. అయితే ఇంతకంటె వెయ్యి రెట్లు గొప్పదైన 'దివ్యప్రేమ' అనేది ఒకటున్నదని మనకు తెలియదు. అది సర్వవ్యాపి. సమస్త మైన సృష్టిలోను ప్రకాశిస్తున్న ఓ ఇంద్రజాలము. మన జీవితంలో ఆ ప్రేమను ఆవిష్కరింపజేసి ఆ జ్యోతిని వెలిగించాల్సిందే.

– సంపాదకుడు

ప్రేమ ఓ సర్వతోముఖ విశ్వవికాస శక్తి. విశ్వజనీనమైన విశిష్ట శక్తులలో ఒకటి. అసలు ప్రేమే దైవం – దైవమే ప్రేమ – దాని అస్తిత్వము స్వయంచోదితము. ఎక్కడ ఏమాత్రం అవకాశమున్నా ఎవరు దానిని వారిలోకి ఆహ్వానించగలరో వారి ద్వారా అది అభి వ్యక్తమవుతుంది.

దేనిని మీరు ప్రేమ యని పిలుస్తారో, మరియు ప్రత్యేక ముగ ఒక వ్యక్తికి సంబంధించిన లేదా స్వకీయమైన విషయంగా, వస్తువుగా, పదార్థంగా భావిస్తారో, అది కేవలం ఆ సర్వతోముఖ విశ్వవికాస శక్తిని ఆహ్వానించి, గ్రహించి, స్వయం వ్యక్తము గావిం చగల మీ శక్తిసామర్థ్యములు మాత్రమే. ప్రేమ ఓ సర్వతోముఖ విశ్వవికాస శక్తి అయినందున అది చైతన్యరహితము కాదు; అది ఓ సర్వోత్కృష్టమమైన శక్తి. అది భువిపైన తన సర్వతోముఖ, విశ్వవికాస శక్తిని స్వయం వ్యక్తీకరించేందుకూ, అనుభవైకవే ద్యము గావించుటకూ ప్రయత్నము గావించును. అది దృఢసంక ల్పంతో తన సంకల్పసిద్ధికి ఎట్టి ఏమరుపాటు లేక, సర్వవిధ ముల తన ప్రయత్నములందు ఎట్టి పొరపాట్లకు అవకాశ మివ్వక సజావుగ సాగించును – సకృత్తుగ. ఎరుక గలిగి, అతిజాగరూక తతో తన ఉపకరణములను ఎంపిక చేసికొనును.

ఏ ఉపకరణమైననూ తన లక్ష్యసిద్ధికి తగినది కానిచో దానిని విడిచివైచి, ఇతరములకై తన చూపును మరల్చును. మాన వులు తాము హఠాత్తుగా ప్రేమలో పడ్డామని అనుకొంటారు.

వారు తమలో ప్రేమ ఆవిర్భవించి, అభివృద్ధి చెంది అటుపిమ్మట క్షీణించటం గమనిస్తుంటారు (శుక్లకృష్ణపక్ష చంద్రకళల పగిది). లేదా దాని సంశ్లేష్మణానుభూతి మరింత కాలము అనుభవైక వేద్యము గావించుకొనుటకు అవసరమైన అర్హత, సమర్థత, కౌశలముగల వారిలో కొంచెమెక్కువ సమయము నిలిచియుండు నేమో యని అవగతమగును. ఈ ఇంద్రియగోచరిత మంతయు తమ స్వంతము, స్వకీయానుభవ ఫలితము అను స్పృహ భ్రాంతి సంజనితమే! అది సర్వతోముఖ విశ్వవికాస అనంత ప్రేమసాగరము నుండి ఎగసిపడిన ఓ కెరటమే! – ప్రేమ లహరి సంజనిత తరంగమే – తదంతరంగమే – తదంతర్భాగమే.

ప్రేమ సర్వతోముఖ విశ్వవికాస సంధాయకము, మరియు శాశ్వతము. ఆ అనంతమైన ప్రేమ తనకు తానుగా వ్యక్తమగుచుండును. దాని తత్త్వసారము ఎల్లప్పుడునూ అనన్యము. అది ఓ దైవికశక్తి – స్వయంసంజనితము భగవదనుగ్రహము – శ్రద్ధావహము – శ్రద్ధాపూర్ణము. ఆచరణలో మనకు కనిపించు వికారములు, వక్రతావక్రీకరణలు దాని ఉపకరణములకు సంబంధించినవి. దాని అభివ్యక్తి కేవలము మానవులకే పరిమితం కాదు. ఇందుగల డందులేడని సందేహము వలదు, ఎందెందు జూచిన అందందు గనిపించును. ప్రేమ నిత్యమై, సత్యమై. అది సర్వవ్యాపకము, విశ్వాత్మకము, విశ్వమయము. దాని కదలికలు, చెట్టుచేమలలో, నారు మొక్కలలో, పైరుపచ్చలలో, బహుశః రాళ్ళలోనూ, రప్పలలోనూ ప్రత్యక్షమవుతుంది (రాల్గరిగించు విమలగాంధర్వ – సప్తస్వరశక్తీ, పైరుపంటలపై వీచు తెమ్మెరలూ ప్రేమ కదలికల మధురధారలే.)

జంతువులలోని ప్రేమ ఉనికిని పసిగట్టడం తేలికైన పనే. ఈ మహత్తర దైవికశక్తి యొక్క సకల వికార, వికృతవైకల్యములన్నియూ పరిమితమైన ఉపకరణముల యొక్క అస్పష్టత, అజ్ఞానము, స్వలాభాపేక్షల నుండియే ఆవిష్కృత మవుచున్నవి. అనశ్వరమైన ప్రేమకు దేనినీ అంటిపెట్టుకొని యుండుటగాని, తనకుగా ఏదేని కలిగి యుండవలెనను ఉత్కటమైన వాంఛగాని, ఎట్టి

కోరికలుగాని, ప్రగాఢమైన స్వాభిమానకాంక్షగాని లేవు. మరే ఇతర విషయములను లక్ష్యపెట్టక, పరిపూర్ణమైన అన్వేషణ – జీవాత్మ పరమాత్మతో సంవీలనం కావటానికి – ఆత్మసాక్షాత్కారానికి అన్వేషణ – ప్రేమ విశుద్ధగమనము ఆ అన్వేషణలోనే ఉన్నది.

పారమార్థిక ప్రేమ తనను తానర్పించుకొనునే గాని, దేనినీ ఆశించదు (విశ్వదాత చేయి ఎపుడునూ పైననేగాని క్రిందికి రాదు). మానవులు దానినుండి – ఆ సర్వతోముఖ విశ్వవికాస సంధాయక ప్రేమనుండి పొందినదానిని మనం ముఖతహః వెలువరించ పనిలేదు. వారు దానిని అందవిహీనమైన, జుగుప్సాకరమైన వస్తువుగా, పదార్థంగా, విషయంగా మార్చివేసారు. మరి అది అలా ఉన్నప్పటికీ మానవులలో సైతం ప్రేమయొక్క ప్రథమ పరిచయం, తమలోని ఏదో ఒక విశుద్ధ సత్యాన్ని ప్రకాశాయమానం చేస్తున్నది – అనుభవంలోకి తెస్తున్నది. వారు ఓ క్షణం పాటు తమను తాము మరచిపోగలుగుతారు. ఆ క్షణంలో ఆ దివ్య ప్రేమానుభూతి లలితమైన, సౌందర్యపరిపూర్ణమైన విషయసాకల్యాన్ని జాగృతపరచి ద్విగుణీకృతం చేసి చూపుతున్నది. (...for a moment its divine touch awakens and magnifies all that is fine and beautiful.) అటు పిమ్మట సహజమైన మానవస్వభావం తెరపైకి వస్తుంది – దీనికి మారుగా ఏమిస్తావు, దీనికి సరిగా ఏమిస్తావు అని తన మరి సుఖాల సంతృప్తికై వెంపర్లాడుతూ, అపవిత్రమైన కోరికల చిట్టాతో – దైవికమైన ప్రేమ పవిత్రతను వక్రీకరిస్తూ, భంగపరుస్తూ కళంకితం గావిస్తూ.

దివ్యప్రేమను వ్యక్తం చేయుటానికి, దివ్యప్రేమను పొందగల అర్హత కలిగి యుండాలి (అథాఽతో భక్తిం వ్యాఖ్యాస్యామః.) ఎందుకంటే, ఎవరికి సహజ స్వభావసిద్ధంగా దాని సహజ స్వాభావిక కదలికలు సువేద్యములో, వారే – కేవలం వారు మాత్రమే దానిని స్వయముగా సజావుగా వ్యక్తీకరించగలరు. దానిని గ్రహించి, ఆహ్వానించగల శక్తి ఎంతటి విశాలమో మరియు నిర్మలమో అంత విశుద్ధముగ, విస్తృతముగ, వారు దాని మౌలిక

పవిత్రతకు భంగము వాటిల్లకుండ వ్యక్తము జేయగలరు. ఎవ్వరైతే మనఃపూర్వకముగ ప్రేమకు – దాని సారసంగ్రహానికి, సుముఖత ప్రదర్శించరో, దాని సహజ నిత్య సత్యత నంగీకరింపజాలరో వారు భగవంతుని దరిజేరగ లేరు (సాత్వస్మిన్ పరమ ప్రేమ రూపా.) అంతేకాకుండా జ్ఞానం ద్వారా భగవత్ సాక్షాత్కారానికి – సాయుజ్యసిద్ధికి – ప్రయత్నించేవారు సయితం, ఒక దశకు చేరుకొన్న తరువాత, మరింత పురోగమించటానికి తాము ప్రేమతో సప్తపది నెరపటం ఆవశ్యకమని – అవి రెండూ, జ్ఞానం – ప్రేమ (భక్తిజ్ఞానాలు) ఒక్కటేనని – వాటి అభిన్నతను ఎరుక చేసు కొంటారు. జ్ఞానం – జీవదేవ సమైక్యజ్యోతి. ప్రేమ స్వయంగా జ్ఞానాత్మ. ఆత్మపురోగమనంలో అవి రెండూ సమైక్యమై ఒక దానినుంచి వేరొకదానిని వింగడించి చెప్పలేని ఓ మజిలీ ఉంది.

భావానువాదం: అన్నవరం ఆదిశేషయ్య

(*CWM* Vol. 3, pp. 69-70)

సృష్టిలో ప్రేమయొక్క పాత్ర

అచేతన ఎంత ఘోరమైన పరిస్థితో నీకు తెలియదు. దాంతో పోలిస్తే ఒక చిన్న గులకరాయి కూడా మహారాజే. దానికి చైతన్యా మున్నది. అచేతనకి అది కూడా లేదు. అప్పుడు దేవుడు కలగు చేసుకొని, స్వయంగా తన ప్రేమను పంపించి అందులో నిక్షిప్తం చేశాడు. అప్పుడే సృష్టి మొదలైంది. – సంపాదకుడు

ఆది (origin) నుంచి వేరుచేయబడినపుడు చేతన అచేతనయింది. తిరిగి చైతన్యాన్ని మేల్కొల్పడానికి అది ప్రేమను ప్రభవింపజేసింది.

ప్రాదుర్భావ వేళ గొప్ప ఆకర్షణశక్తిగా ప్రేమ అవతరించి, అసమానమైన త్యాగానికీ, ఆత్మసమర్పణ రూపమైన ప్రేమఫలంగా రూపొందింది. ఈ రెండూ కూడా పరిపూర్ణమైన అద్వైతభావానికి కారణమైన, ఆకాంక్షయొక్క రెండు ధ్రువాలు. అంశికానికి మహా

భూతానికి మధ్య ఏర్పడిన అగాధానికి వంతెన కట్టాలంటే, దీని కంటె ఉత్తమమైన కచ్చితమైన విధానం మరొకటి లేదు. సృష్టించబడినదానిని నశించిపోకుండా కాపాడడమే దీని ప్రయోజనం. దీని కోసమే ప్రపంచ మీవిధంగా సృజింపబడింది. ప్రేమ అప్రతిహతమైన ఎదురులేని శక్తిగా రూపొందింపబడింది.

*

రొట్టెలు చేసేవాడు పిండి పులిసి, రొట్టెలు బాగా పొంగేందుకు అందులో యీస్టు కలుపుతాడు. దానివలన రొట్టె లోపల నుంచే పిండి పొంగి పైకి ఉబ్బుతుంది. అటులనే పదార్థాన్ని జాగృతము చేసి దైవం వైపు మరలించేందుకు భగవంతుడు స్వయంగా తానే ప్రేమరూపంలో దిగివచ్చాడు. అందుకే ఈ పరిణామ ప్రక్రియ లోపల నుంచి మొదలవుతుంది. (When the Divine wanted to rouse Matter, awaken it and make it rise towards God, He threw Himself into Matter under the form of love, and it is from within that the transformation takes place.)

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

(*CWM* Vol. 14, pp. 123-24)

Love must not cease to live upon the earth;
For Love is the bright link twixt earth and heaven,
Love is the far Transcendent's angel here;
Love is man's lien on the Absolute.

(*Savitri*, p. 633)

శ్రీమాత చెప్పిన సృష్టి కథ

సృష్ట్యారంభంలో దేవుడు నాలుగు శక్తులను పంపించాడు. అవి మూర్తీభవించిన శక్తులు – చేతన, వెలుగు, ప్రేమానందాలు, సత్యము. అయితే ఈ మూర్తులకు ఒక దుర్బుద్ధి పుట్టింది. తామే రాజులమని నిరంకుశ పరిపాలన మొదలు పెట్టినై. అప్పుడు మరొక్కసారి దేవుడు కలుగజేసుకొని ఆ నిశీధిని వెలిగింప జేశాడు.

– సంపాదకుడు

సృష్టి విధానాన్ని వివరించే కథనాలలో ఇంచుమించు సత్యమైన వాటినీ, సమగ్రమైన వాటినీ మనం పేర్కొనవచ్చును. నేను మీకు సంగ్రహంగా చెప్పబోయే కథను మీరు విన్నన్న చెప్పిన వేదంగా భావించకుండా సత్యాన్ని వివరించే ఒక ఇతిహాసంగా మాత్రమే స్వీకరించండి.

పరాత్పరుడు తనను తాను దర్శించుకునేందుకు ఐతరేయంగా తనను బహిర్గతం చేసుకోవాలని సంకల్పించాడు; మొట్టమొదట బహిర్గతం చేసింది బ్రహ్మాండవిజ్ఞానాన్నీ, దానిని నిర్వహించే శక్తినీ. ఆయన సంకల్పంలో ఒక వ్యూహం ఇమిడి వుంది. ఆ చిత్ చేతన (knowledge-Consciousness), శక్తి (Force) వాటి కార్యక్రమాన్ని మొదలుపెట్టినై. ఇంకేం, ఆ సృష్టి వ్యూహంలోని ప్రథమ ధర్మమే స్వేచ్ఛ కదా! అతి ప్రధానమైన ఆనందం కోసం వేట మొదలైంది.

ఈ ఆనందాన్నీ, స్వేచ్ఛనీ వ్యక్తం చేసేందుకు మూర్తులు అవసరమయ్యాయి. ప్రప్రథమంగా ఈ బ్రహ్మాండ సృష్టిని సర్వతోముఖంగా వికసింపజేయడానికి నలుగురు కుమారులు (Beings) ఉద్భవించారు. ఈ నలుగురూ చిత్‌చేతనా, జీవమూ, ప్రేమానందము, సత్ (సత్యం) లకు ప్రతీకలు.

వారికి మహత్తరమైన భావనాశక్తి, బలమూ వున్నాయని మీరు సులభంగానే ఊహించవచ్చు. ఎందుకంటే వారు ఆ తత్త్వాలకు మూర్తరూపాలాయె.

వారు కార్యోన్ముఖులై తమ కర్తవ్య నిర్వహణకు పూను కున్నప్పుడు దానిని గురించిన పూర్తి అవగాహన వారికున్నది కనుక. సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యం వుంది గనుక వారి ఇష్టారాజ్యం మొదలుపెట్టారు. ఆజ్ఞలను నిర్వహించే కింకరులలాగా కాకుండా నేనిప్పుడే ఉటకించిన వాక్యాల్లో శ్రీఅరవిందులు భావించినట్లు వారు తమకు అసలు మూలమైన భగవంతుని దృక్పథాన్ని అను సరించకుండా తమకు తోచినట్లు విచ్చలవిడిగా ప్రవర్తించారు. తత్కారణంగానే, యావత్ప్రపంచంలోను, సృష్టిలోను అయోమయస్థితి నెలకొన్నది. పరాత్పరునినుండి ఆయన సృష్టి వేరైనప్పుడు – వేరు కావటమే ప్రధాన కారణం – చైతన్యం నిశ్చేతనంగానూ, వెలుగు చీకటిగాను, ప్రేమ ద్వేషంగానూ, ఆనందం ఖేదంగానూ, జీవం మరణంగానూ, సత్యం అసత్యంగానూ మారిపోయాయి. అప్పుడవి యథేచ్ఛగా తమ సృష్టిని తామే సాగించాయి. దీని వలననే ఏకత్వం నష్టమై, భ్రష్టమై అనేకత్వంలోకి చెదిరిపోయి అవ్యవస్థ నెలకొన్నది.

అందుకనే ఈ ప్రపంచం ఇంత దారుణంగా తయారయింది! (సమయం లేదు గనుక వివరంగా చెప్పటం లేదు.) వీటన్నిటి ఫలి తంగా చిట్టచివరకు అచేతనమైన, నిశ్చేతనమైన, దుఃఖానికి మూల మైన ఈ పదార్థం ఏర్పడింది. ఈ సృష్టికోసమే పై నలుగురు కుమారులను ప్రభవింపజేసిన సృజనాత్మకశక్తి సంభవించిన పరి ణామాన్ని చూసింది. ఏమీ చేయలేక సరిదిద్దుకునే విధానాన్ని ఆదేశించమని పరాత్పరుణ్ణి ప్రార్థించింది. అప్పుడు ఆమెకు తన చైతన్యాన్ని అచేతనలోనికి, ప్రేమను దుఃఖంలోనికి, సత్యాన్ని అసత్యంలోనికి అవతరింపజేయమనే ఆదేశం అందింది. అప్పుడు ఉత్తమ చైతన్యమూ, ఉదాత్త ప్రేమా, పరిపూర్ణ సత్యమూ ఈ ఘోరాతిఘోరమైన పార్థివ ప్రకృతిలోకి దిగివచ్చాయి; నిద్రాణ మైన చైతన్యాన్నీ, ప్రేమనూ, సత్యాన్నీ మేల్కొల్పాయి. ఈ విధ మైన ప్రాయశ్చిత్తకాండలో పార్థివ తత్త్వాన్నీ, పదార్థ ధర్మాన్నీ ఆది స్థితికి ఉద్ధరింపజేశాయి. ఇదీ కథ.

భావానువాదం: ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి

(*CWM* Vol. 9, pp. 205-07)

ఆకాంక్షల, అన్వేషణల వెనుక

ఈ భౌతిక జగత్తు అజ్ఞానాంధకారంలో మునిగిపోయి తనను సృష్టించిన దైవాన్నే మరచిపోయింది. అప్పుడు దేవుడు 'ప్రేమ' రూపంలో వచ్చి దానిని తట్టిలేపాడు. "చూడు. బ్రతుకంటే యిది కాదు. ప్రేమ అనే గొప్ప వస్తువొకటున్నది. కళ్లు తెరచి అదేమిటో తెలుసుకో" అని చెప్పాడు. — సంపాదకుడు

ఈ లోకంలో భగవత్ ప్రేమ వ్యక్తమవుతూంటుంది. అది ఒక ఆత్మహననం (great holocaust) వంటిది. ఒక మహోత్కృష్ట ఆత్మార్పణ. పదార్థంలోని అచేతనలో చైతన్యం నిదుర లేవాలంటే, కొద్ది కొద్దిగా ఒక దివ్యశక్తి ప్రదీప్తం కావాలంటే, మొత్తం ప్రపంచం ఒక దివ్యచైతన్యధామంగా, ఒక దివ్యప్రేమమందిరంగా మారాలంటే చైతన్యం అచేతనలోకి అడుగుపెట్టాలి. అందులో సంలీనం కావాలి. మహాచైతన్యం అందుకు అంగీకరించింది. తన అత్యున్నత దివ్యత్వాన్ని కోల్పోవడానికి, తన నిరపేక్ష చైతన్యాన్ని, తన అనంత జ్ఞానాన్ని వదిలిపెట్టి అచేతనతో చేతులు కలిపింది. అజ్ఞానం, అంధకారం నిండిన ప్రపంచంలో నివసించసాగింది. అదే మహోన్నత ప్రేమ.

తాను చేసిన దానికి ప్రతిఫలం కోరలేదు. తన పరిత్యాగాన్ని పెద్ద ఆర్భాటంగా చేయలేదు. మృదుమధుర భావాల వేషాలు దాల్చ లేదు. ఎవరూ కూడా దానిని ప్రేమ అని పిలవరు. స్వచ్ఛమైన *ఈ దివ్యప్రవాహాన్ని అందుకుని వ్యక్తం చేయగలవారిని ఈ మహాప్రేమ (force of love) వెదుకుతోంది.* మానవాళి అంతా ఈ ప్రేమ కోసం పరుగులు తీయడం ప్రపంచ హృదయంలోనూ, అందరి హృదయాలలోనూ ఆపలేని ఈ పరవళ్ళు, ఈ గవేషణ – ఇవన్నీ ఏమిటో తెలుసా? ఈ మానవ ఆకాంక్ష, అన్వేషణల వెనుక ఒక దివ్యప్రేమ సృష్టించిన స్పందన, ఒక ప్రేరణ. లక్షలాది ఉప కరణాలకు ఆ అమృతస్పర్శ తగులుతుంది. ఎప్పుడూ ప్రయత్ని స్తూంటుంది కాని విఫలమవుతూనే ఉంది. ఈ నిరంతర సంస్పర్శ

ఈ ఉపకరణాలను సంసిద్ధం చేస్తుంది. హఠాత్తుగా ఏదో ఒక రోజున ఆత్మార్పణ చేసే శక్తిని వారిలో జాగృతం చేస్తుంది; ప్రేమించే శక్తిని వారిలో ఉత్పన్నం చేస్తుంది. (...suddenly one day there will awake in them the capacity of self-giving, the capacity of loving...)

ప్రపంచాన్ని, మానవాళిని తిరిగి భగవంతుని చెంతకు చేర్చ డానికి తనలో నుండి ఒక పరాత్పర సనాతన చైతన్యం ఈ చీకటి లోకానికి పంపిన ఏకైక మహాశక్తి ప్రేమ. తమస్సులో, అవిద్యలో మునిగిపోయిన భౌతిక ప్రపంచం భగవంతుడ్ని మరిచి పోయింది.

ఆ చీకటిలోకి ప్రేమ నడిచి వచ్చింది. అక్కడ నిద్రపో తున్న దానిని తట్టి లేపింది. "విలువైనది ఏదో వుంది. అటు మేలు కోవాలి. విలువైనది ఏదో వుంది, అది జీవించాలి. అదే ప్రేమ!" అని మూసుకుపోయిన చెవుల్ని తెరిచి అది పలికింది. ఎప్పుడైతే ప్రేమ మేలుకోవడం జరిగిందో భగవంతునివైపు తిరిగి వెళ్ళే అవ కాశం వచ్చింది. ప్రేమ ద్వారా భగవంతుని వైపు సృష్టి కదులు తుంది. దానికి ప్రతిస్పందనగా భగవత్ప్రేమ (కరుణ) సృష్టిలోకి దిగివస్తుంది. ప్రపంచానికి, పరాత్పరునికి మధ్య ఈ ఆదానప్రదా నాలు లేనంతవరకు ప్రేమ తన సహజశక్తిని, పూర్ణానందాన్ని పొందలేదు. ఈ మృణ్మయ పదార్థంలోకి దివ్యప్రేమ దిగివచ్చి జీవస్పందన కలిగించింది. అప్పటినుండి లోకం ఈ ప్రేమను (Divine source of life) వెదక నారంభించింది. కాని అది అనేక తప్పటడుగులు వేసింది. చీకటిలో అటూ ఇటూ తిరిగింది. సృష్టి అంతా ఒక గుడ్డిదానివలె దేని కోసమో గాలించింది. తను దేనిని వెదుకుతుందో తనకే తెలియదు. మనుమల దృష్టిలో ప్రేమయొక్క మహోన్నత రూపాన్ని, అత్యంత నిస్వార్థమైన, అతినిర్మలమైన ప్రేమను సృష్టి చేరుకుంది. అది బిడ్డపట్ల తల్లి వాత్సల్యం వంటిది. తను పొందిన దానికన్నా మరి దేనినో రహస్యంగా మానవప్రేమ వెదుకుతోంది. అదేమిటో తెలియదు. దానిని ఎక్కడ పొందాలో అసలు తెలియదు. దివ్యప్రేమకు మనిషి మేలుకున్న క్షణంలో

ఇన్నాళ్ళూ తన హృదయం దేనికోసం తహతహలాడుతుందో అతనికి అర్థం అవుతుంది. ఇది ఆత్మ ఆకాంక్ష. చైతన్యం జాగృతం కావడమంటే అదే. భగవంతునితో సాయుజ్యం చెందాలన్న తపన. ఆ క్షణం నుండి అన్ని అజ్ఞానభ్రమలు వైకల్యాలు రాలిపోతాయి. తన ప్రేమతో భగవత్ ప్రేమకు స్పందిస్తూ సృష్టి అంతా ఒక ప్రస్థాన ప్రవాహమవుతుంది. భగవత్ ప్రేమ కొరకు సృష్టి ఉన్మీలనమైతే దివ్యప్రేమ అంతులేకుండా పరవళ్ళు తొక్కుతూ సృష్టిని ముంచెత్తుతుంది. చక్రభ్రమణం పరిపూర్ణమౌతుంది. పరాత్పరుడు, పదార్థం కలుసుకుంటాయి. వాటి దివ్యసమాగమం శాశ్వతమూ. పరిపూర్ణమూ అవుతుంది..

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*CWM* Vol. 3, pp. 71, 73-75)

నిజానికి మనందరము దేవతలమే (We are all divine) కాని మనకా సంగతి తెలియదు. 'తానే దైవము' అని తెలియని ఈ మూర్ఖుడినే మనము 'నేను' అని పిలుస్తున్నాము.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 16, p. 365)

ప్రేమ అంటే ఏమిటి?

మీకు ధనమంటే ఏమిటో తెలుసు. బంగారమంటే తెలుసు. కాని 'దివ్యప్రేమ' అంటే ఏమిటో తెలియదు. మొదట ఈ సృష్టి పట్టి అజ్ఞానంలో మునిగిపోయింది. దానిని ఎవరు బాగు చేయగలరు? ఒక్క ప్రేమకే అట్టి శక్తి వున్నది. కాని దానిని గురించి మన కెలా తెలుస్తుంది. సాధన ఒక్కటే మార్గం. — సంపాదకుడు

ఎందరో మహనీయులు ప్రేమను నిర్వచించాలని యత్నించారు. దానిని భాషలో వ్యక్తం చేయడం సాధ్యపడదు. ప్రత్యక్షానుభూతి వలన మాత్రమే ప్రేమంటే ఏమిటో తెలుస్తుంది. నా మాటలు దానికే దారితీస్తాయి. తాదాత్మ్యం లోని ఆనందమే ప్రేమ. సమాగమం లోని ఆనందపారవశ్యమే ప్రేమ అంతిమ రూపం. ఈ రెండింటి మధ్య ప్రేమ విశ్వజనీన దశలు అభివ్యక్తం అవుతాయి. ఈ సృష్టి ప్రారంభంలో ప్రేమకు రెండు కదలికలున్నట్లు మనం గుర్తిస్తాం. సంపూర్ణ ఏకత్వం వైపు అవి రెండూ పరస్పర సామరస్యపూర్వకమైన ప్రేరణలు మాత్రమే. ఒకటి ఆకర్షణశక్తి. రెండవది ఆత్మార్పణం. వ్యక్తి చైతన్యం దైవం నుండి విడిపోయి అచేతనగా మారినప్పుడు ఏర్పడిన అగాధాన్ని పూరించే శక్తి ప్రేమ తప్ప మరొకటి కాదు. విశ్వాన్ని నాశనం చేయకుండా సమస్తాన్ని దైవంతో కలపాలి. అందుకే అప్రతిహత సాయుజ్యశక్తి ప్రేమ ప్రజ్వరిల్లింది.

చీకటిలో అచేతనలో, అంతులేని కరాళ నిశీధిలో ఈ ప్రేమ నక్షత్ర శకలాలు వెదజల్లబడ్డాయి. అప్పుడు జాగృతి, ఆరోహణలు ప్రారంభమయ్యాయి. తర్వాత భౌతిక లోకాలు, అనంత పరిణామం. భౌతిక, ప్రాణిక ప్రకృతిలో ప్రేమ కాలుష్య, చీకటి రూపం కనిపిస్తుంది. చెట్లలో, మొక్కల్లో ఈ ప్రేరణ కనిపిస్తుంది. వాటి అందం, సౌరభం పువ్వుల రూపంలో అర్పణ చేసుకుంటాయి. మృగాలలో ఆకలి, దప్పికల వెనుక కూడ ఈ ప్రేమే దాగి వుంది. సంతానాభివృద్ధిలో వాటి ప్రతి కోరిక వెనుక ప్రేమనే చూస్తాం.

మరింక ఉన్నత జీవులలో ఈ ప్రేమ మరికాస్త ఉన్నతస్థాయి నందుకుంది. వాటి సంతానం పట్ల ఆత్మత్యాగనిరతి, ప్రేమాతి శయం పరిఢవిల్లుతుంది. మనస్సును వరంగా పొందిన మానవ జాతిలో ఈ ప్రేమ ఆదర్శం పరాకాష్ఠకు చేరుకుంది. ప్రేమ నిరుప మాన చైతన్యరూపం దాల్చింది.

అనువాదం: కె. యజ్ఞన్న

(*CWM* Vol. 12, pp. 65-66)

దివ్యప్రేమకు పూర్వం ఏముండేది?

ప్రశ్న: దివ్యప్రేమ దిగిరాక పూర్వము ఎవరైనా వుండే వారా? వారికి తెలివి (జ్ఞానము) ఉండేదా?

భూలోకవాసులైతే లేరు. అచేతనాభూమికలోకి ప్రేమ దిగి వచ్చినప్పుడే భూమి పుట్టింది. జడపదార్థంనుండి దివ్యచైతన్యం వరకుగల భూమికలన్ని అచేతనము ఆవిర్భవించిన తరువాత వచ్చినవే. నేను చెప్పేదంతా ఒక దేశపు చరిత్ర వంటిదనుకుంటు న్నావేమో జాగ్రత్త! దేవుడు ప్రపంచాన్ని సృష్టించాలనుకున్నాడు. తనలోనుంచి ఒక అంశ బహిర్గతమై అచేతన (inconscient) పుట్టింది. అనగా ప్రపంచానికి ముందరే ఈ అచేతన పుట్టింది. కాని అప్పుడు ఈ సృష్టి ఎందుకు పనికిరాకుండా పోతోందని తెలిసిపోయింది. వెంటనే దివ్యప్రేమ (divine love) అచేతనలోకి ప్రవేశించి దానిని రక్షించాల్సి వచ్చింది. వెంటనే అచేతనకి చైత న్యము వచ్చింది. ఇప్పుడు మనకు తెలిసింది ఏమిటి? పరాచైత న్యము అచేతనలోకి దిగి దానిని వెలిగించినప్పుడే లోకాలన్నీ పుట్టినయి. అంతకు పూర్వము సూర్యచంద్రాదులేవీ లేవు. (నన్ను క్షమించాలి. ఈ విషయాన్ని మానవమేధకు అర్థమయేట్టుగా చెప్పటం చాలా కష్టం)

ప్రశ్న: దివ్యప్రేమ రాకముందర భౌతికపదార్థమున్నదా?

అచేతన అనగా అభావము

భౌతిక పదార్థము లేదనే చెప్పాలి. అది అచేతనము – ఒట్టి అభావము. అది నిజంగా అచేతనమే – ఏమాత్రం జ్ఞానం లేని అయోమయ స్థితి. మాటలలో వర్ణింపనలవి కాని స్థితి. దానిని గురించి తెలుసుకోవాల్నంటే దానిలోకి దిగి చూడాల్సిందే. అది చైతన్యపు ఛాయకూడ లేని మోడు.

ప్రశ్న: ప్రేమ సర్వవ్యాపకమైనదని మొక్కల్లోను గండశిల ల్లోను కూడ అది పెంపెసలారుతూ ఉంటుందని తమరు సెలవిచ్చారు. మరి రాళ్ళల్లో ఉన్న ప్రేమ మనకు కనపడు తుందా?

అచేతన రాయికంటే ఘోరమైన స్థితి

బహుశః రాయిలోని ధాతువులన్నిటిని సమీకరించునది ప్రేమయేనేమో. ఈ సందర్భంలో నీకో విషయం చెప్పాలి. జడపదార్థంలోకి దివ్యప్రేమ దిగిరావడం వల్లనే దానికి ఒక ఆకార మేర్పడింది. అంతకు పూర్వము అది అచేతనంగా ఉండేది. దానికి ఏ ఆకారము లేదు. భౌతికపదార్థంలోకి దివ్యప్రేమ దిగివచ్చి దానిని చైతన్యవంతము చేసినప్పుడే అమూర్తంగా ఉన్న దానికి మూర్తిమత్వము వచ్చింది. నువ్వు అచేతనాభూమికలోకి ప్రవేశిం చగలిగినట్లయితే (ఇది కొంచెం కష్టమే) అదెంత ఘోరమైనదో నీకు తెలుస్తుంది. రాయిలోని చైతన్యం అంతకంటె వెయ్యిరెట్లు మెరుగు. రాయికంటె నీకు ఎక్కువ తెలివున్నదని విర్రవీగిపోతా వేమో. అదే కొలతబద్దతో కొలిచినట్లయితే పూర్తి అచేతనకంటే గండశిల వెయ్యిరెట్లు చైతన్యవంతమైనది. కాబట్టి ఒక గులక రాయిని చూసి "ఓస్ ఇంతేనా" అని నువ్వు అనుకోనక్కర్లేదు.

అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(జూన్ 2002 'అఖిల' నుండి)

(*CWM* Vol. 4, pp. 240-42)

ప్రేమకి ఆది, తురీయ స్థితులు

(సృష్టికి మూలకారణం)

ప్రేమకి ఆరంభం మోహం, పాశవిక తృష్ణ. తనకు కావలసిన దానిని బెబ్బులి కబళించివేయటం మనం గమిస్తాం. తన అనురక్తిని (love) అది అలా వ్యక్తం చేస్తుంది. మృగానికి పూర్వం జలచరాలకు కూడా ఇదే తంతు. ఉదరజీవాలు అవి. కడుపే వాటి బ్రతుకు. మరో వ్యావృత్తి లేదు వాటికి. అంటే ఏమన్న మాట? ఆదిలో పదార్థజగత్తు లోనికి కబళించి విలీనం చేసుకునే ప్రక్రియగా 'ప్రేమ' వ్యక్తమైనట్లు అవగతమౌతున్నది కదూ! అంతకు ముందు కదలని మెదలని వట్టి అచేతనమే (incons-cience) ఉండేది. ప్రేమతోనే అందులో స్పందన మొదలైంది. చైతన్యం మేల్కొన్నది. పరివర్తనకు ప్రేరణ కలిగింది. కబళించి సూటిగా తనలోనికి విలీనం చేసుకోవటం ద్వారా నిమ్నస్థాయిలో చాల మొరటుగా ప్రేమ తొలుత వ్యక్తమైనది. ఏమైనా, ప్రేమ విశ్వశక్తి. జీవులకు ప్రేమలో (అది ఎంత మొరటుగా వ్యక్తీకరింపబడినప్పటికి) ప్రమోదం ఉంది. ఆనందం ప్రేమకి ఔన్నత్యాన్ని సంతరించి పెట్టింది. మరి కాస్త పైకి వెడితే మానవప్రేమ ఇంకా ఉన్నతోన్నతంగా అభివ్యక్తం అయింది. వ్యక్తికోసం లేదా దేశం కోసం ప్రాణత్యాగానికి కూడా సంసిద్ధం కావటం ప్రేమకి ఉత్కృష్టస్థాయి. ఇందులో కూడా కాస్తంత మాలిన్యం లేకపోలేదు.

ఈ విధంగా ప్రేమ ఉన్నత స్తరాలకు చేరుకుంటూ వచ్చింది. ఇంతకీ ప్రేమ పరాకాష్ఠ ఎక్కడ?

> "తాదాత్మ్యంతో పొందే ఆనందం (the joy of identification) ప్రేమకి పరాకాష్ఠ. ఏకం కావటం లేదా సంయోగంలో ఇది ఆనందం పరంబ్రహ్మ" (the bliss of union) గా అభివ్యక్తమౌతుంది.

తాదాత్మ్యత వల్ల కలిగే ఆనందం కూడ ప్రేమకి అసమగ్ర రూపమే. మేధస్సుకు అందని భావం ఇది. కొన్ని విషయాలు వాటి పరస్పర వైరుధ్యభావాల అనుభవం వలనగాని గ్రాహ్యం

కావు. అనుభూతి ప్రేరకాలైన అనుభవాలు బుద్ధికి అందవు కదా! ప్రేమకి మహోదాత్త దశ వైశ్వానుభూతి. చైతన్యం (చిత్) సృష్టికి మూలం. సృష్టి అంతా చైతన్యంలో తొణికిసలాడుతోంది. చైతన్య లక్షణమే అంత! ఇది ఎప్పుడు ఎక్కడ ఎలా ఆవిష్కృతమైనదో, ఆద్యంతాలు ఎక్కడో ఎవరి కెరుక! ఈ జగత్తు అంతా పరస్పరా నురాగ చైతన్యంతో పరిపుష్ఠమై ఉన్నది. సంయోగంలో, తాదాత్మ్యత వల్ల, పొందే పారవశ్యం గాని, ఆనందానుభూతి గాని మనోవైజ్ఞానిక శాస్త్రనిబద్ధంగా ఆవిష్కృతం కావు. విశ్వసృష్టికి మూలాధారాన్ని (చైతన్యం) వెతికి పట్టుకునేటందులకు విశ్వమంతా చుట్టి తిరిగినా మళ్లీ మొదటికే వస్తావు. *సృష్టికి మూలం చైతన్యమైతే, చైతన్యానికి మూలం ప్రేమ.* ఇవి అవినాభావాలు. సృష్టి సమగ్రతకి, నిండుతనానికి, సుసంపన్న వ్యక్తిత్వ, వస్తు వైవిధ్యాలకి ఇవే ఆధారం. సృష్టికి ఇంతకన్న హేతుబద్ధమైన వివరణ మరి లేదు.

*

నీలో వేర్పాటు భావం వైదొలగటానికి పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యతా భావం నీకు సిద్ధించాలి.[1] ఇది నీకు విముక్తిని ప్రసాదిస్తుంది.

---

[1] తాదాత్మ్యతానందంలో ఏకీకరణ పొంది 'ప్రేమ' దివ్యానందంగా పరాకాష్ఠకి చేరి విశ్వమంతటినీ తేజోవంతం చేసినదని శ్రీమాత వివరించినపుడు ఆశ్చర్యంతో ఎవరో అన్నారట:
"ఏమిటి ఇది? విశ్వం అంతానా?"
సమాధానంగా శ్రీమాత

నేను కావాలనే సృష్టి (creation) అనే మాట ఉపయోగించ లేదు. సృష్టిని ఎవరో ఎక్కడో సిద్ధం చేసి ఉంచారనే అపోహకి అవకాశం ఉన్నది కాబట్టి. సృష్టి వేరు. సర్వేశ్వరుడు వేరు కాదు. సృష్టి కాలేదు; కాబడింది. (అంటే అందుకు కర్త లేడు.) సృష్టే ఆయన.; ఆయనే సృష్టి. దైవానికి అభివ్యక్తం సృష్టి. ("This world is God fulfilled in outwardness". (*Savitri*) శ్రీఅరవిందులు కూడా ఇదే చెప్పారు. అస్తి, నాస్తి విచికిత్సల కతీతంగా ప్రేమ (love) దివ్యానందంగా సర్వత్రా వ్యక్తమై ఉన్నది. (A hidden Bliss is at the root of things". (*Savitri*) సృష్టిలో తాదాత్మ్యతానందం పరస్పర సంయోగంలో దివ్యానందంగా పరిఢవిల్లి 'ఏకం సత్' తో విలీనమై. 'సత్‌చిత్ ఆనందం' గా సర్వభూత నివాసియై మిగిలి ఉన్నది. 'సర్వభూత నివాసోసి వాసుదేవ నమోస్తుతే.'

సృష్టి అంతా దైవంతో తాదాత్మ్యత పొందినపుడు సృష్టి వేరుగా ఉండనే ఉండదు. *(సర్వం బ్రహ్మమయం.)*

సృష్టికి (దివ్య) ఆనందం లక్ష్యం. ద్వంద్వ స్వరూపాలు పరస్పరం ఇచ్చిపుచ్చుకునే కార్యకలాపక్రీడకి పరమార్థం దివ్యానంద సిద్ధి.

పరిపూర్ణ తాదాత్మ్యతలో అటు వ్యక్తి, ఇటు పదార్థం స్వస్వరూప భేదాల నధిగమించి సర్వం జగన్నాథంగా విలసిల్లుతవి.

ప్రేమ, తాదాత్మ్యతలో అటు వ్యక్తి, ఇటు పదార్థం స్వస్వరూప భేదాల నధిగమించి సర్వం జగన్నాథంగా విలసిల్లుతవి.

ప్రేమ, తాదాత్మ్యత వల్ల పొందే ఆనందంగా ఆరంభమై సంయోగంలో బ్రహ్మానందంగా తురీయస్థితికి చేరుకుంటుంది. సంయోగం వినా మిగిలేది తాదాత్మ్యతానందానుభూతి మాత్రమే. ప్రకృతి పురుష సంయోగం ఆవృతిలోనే బ్రహ్మానందసిద్ధి. విశ్వవ్యాప్తంగా ఉన్నదంతా ఇదే. సృష్టి ఆద్యంతాలు కూడా ఇదే!

మేధకు అందని సూక్ష్మాతిసూక్ష్మ విషయాలు ఇవి. కాగా దివ్యానందంగా పరిపుష్టమయేది తాదాత్మ్యం వలననే అనేది మాత్రం వాస్తవం.

సమగ్రమైన తాదాత్మ్యత (perfect identity) పరిపూర్ణ సంయోగం (perfect union) అనే భావాలు బుద్ధికి అందవు. ఇవి విశ్వవిశాల హృదయానుభూతి ప్రేరకాలు.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 6, pp. 103-05; Vol. 8, pp. 226-27)

ప్రేమ మనని పరివర్తింప జేసే ఒక జ్వాల

అన్ని శక్తులలోకి ప్రేమ ఒక సంపూర్ణమైన శక్తి అనేది సుస్పష్ట మైన విషయము. అది అంతటా వర్తిస్తుంది. దుస్సంకల్పాలనూ, దుష్టశక్తులను హరింపచేసే శక్తికంటే ఇదే బలీయమైంది. ఆ శుద్ధి చేసే శక్తి దేన్నీ సూటిగా మార్పు చేయలేదు. అది ప్రథమంగా దాని స్వరూప నాశనం చేసి ఆ తర్వాతే వదిలిపెడుతుంది. అంటే ఒక రూపాన్ని సంస్కరించాలంటే ముందు దాన్ని నాశనం చేసి ఆ పదార్థంతో ఇంకొక సుస్వరూపాన్ని సృష్టిస్తుంది. కానీ ప్రేమ మాత్రం అలా కాదు – ఉన్నదాన్ని ఉన్నట్లే మార్పుచేయగలదు. ఒక వస్తువును తయారుచేయాలంటే ఏ విధంగా దాన్ని కొలిమిలో కాల్చి మెత్తగా చేస్తారో, ఆ విధంగానే *ఎంతటి కఠినమైన దాన్నైనా మృదువుగా కరిగిపోయేటట్లు చేసే శక్తి ప్రేమకి ఉంది.* ఇలా నాశనం చేయకుండానే మార్పిడి చేయగలదు.

తెల్లని జ్యోతివంటి రూపముగల ప్రేమ ఎన్ని అడ్డంకులనైనా దహించివేయగలదు. నీలో ఏ విధమైన ప్రతిఘటన ఉన్నప్పటికీ – అది నీ సంచితపాపం కావచ్చు, అజ్ఞానం కానీ, అశక్తతకానీ దుష్టసంకల్పం కానీ కావచ్చు – ఏదైనప్పటికీ అది నీకెంత బరువుగా అయి నిన్ను బాధపెడ్తున్నా ఒక్క క్షణం ఆ పరిపూర్ణమైన దివ్యప్రేమను స్పృశించగలిగితే ఆ దివ్యాగ్ని దాన్నంతటినీ హరించివేస్తుంది. అనుభవించి చూస్తే నీకే తెలుస్తుంది – కొండంత భారం కూడా తృటిలో కరిగిపోతుంది.

*

పరివర్తన చేయగల శక్తి దివ్యప్రేమ యొక్క ధర్మము. నీ వెప్పుడైతే దివ్యప్రేమకు వివృతుడవవుతావో, ఆ క్షణంలో పరివర్తన చేయగల శక్తిని నీ కైవసం చేసుకోగలవు. నీ కెంత శక్తి వచ్చిందో కొలుచుకోటం ముఖ్యం కాకపోయినా సరైన స్పర్శ లభిస్తే మాత్రం అది నిన్ను పూర్తిగా నింపేస్తుంది.

*

ఏనాడైతే చక్కని, చిక్కని ప్రగాఢమైన దివ్యప్రేమ పృథ్వీపై అవతరిస్తుందో ఆనాడే పరివర్తనకి నాంది జరుగుతుంది. దాన్ని ఏదీ ఆపలేదు.

అయితే అత్యంత శక్తివంతమైన దాని ప్రభావం ఇటూ అటూ చెక్కుచెదరకుండా నిలపటానికి తగిన పరిస్థితులు భూమిపై కల్పించాలి. ఇదే విషయాన్ని శ్రీఅరవిందులు తమ లేఖల్లో ప్రస్తావించారు. శిష్యులొకరు "అది ఇప్పుడే దిగిరావచ్చు గదా" అని అడిగితే వారు ఇలా చెప్పారు, "అత్యంత భారవంతమైన ఆ శక్తిపాతాన్ని తట్టుకోగల సమర్థతగానీ, ఇముడ్చుకోగల మార్దవంగానీ భూమికి లేదు. ఆ ప్రేమ పరిమాణానికి తగినట్లు పృథ్వీ విస్తరించి నమ్యంగా (సున్నితం) తయారవాల్సిన అవసరం ఎంతైనా ఉంది. ఆ పదార్థం, దాని చైతన్యమూ కూడా తన కఠినత్వాన్ని వదిలి సున్నితంగా తయారుకావాలి. (Matter is still too rigid. And even the substance of the physical consciousness – not only the most material Matter, but the substance of the physical consciousness – is too rigid.)

*

ఓ ప్రభూ! నేను నిన్నే ప్రేమిస్తూ ప్రతి ఒక్కరిలోనూ నిన్నే చూస్తున్నాను. వారిలో ఉన్న నిన్ను ప్రేమిస్తున్న ఫలితంగా వారికి కొంతైనా నీ ఎరుక కల్గుతుందని నా భావన.

కానీ ఆ ప్రేమ ఎవరి ద్వారా వచ్చినా సరే, ఎట్టి అవరోధము లేకుండా ప్రేమ పొందడం ఎలాగో వారికి తెలియాలి; వారి పద్ధతిలోనే ప్రేమించబడాలనీ, వారు కోరుకొన్న వారి ద్వారానే ప్రేమ పొందాలనీ అనుకుంటారేగాని మరొకరి ద్వారా పొందడానికి ఇష్టపడరు. అందుకనే కొన్ని గంటల్లో పూర్తి కావలసిన పని శతాబ్దాలు పడుతుంది! (For them, the real thing is to know how to let themselves be loved without any preference and obstruction. But, not only do they not want to be loved except in their own way, they do not want also to open themselves to love unless it comes to them through the intermediary of their

choice... and what could be done in a few hours, a few months or a few years takes centuries to be accomplished.)

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 10, pp. 72-73; Vol. 15, pp. 94-95;
Vol. 10, p. 74; Vol. 13, p. 84)

దివ్య ప్రేమ – మానవప్రేమ

ప్రేమ ఒక్కటే, అది దివ్యము, శాశ్వతము, విశ్వవ్యాప్తము అయిన ప్రేమ. అది అందరికీ సమానమే.

మనిషి మాత్రం అన్ని రకాల స్పందనలనూ 'ప్రేమ' అంటాడు. అన్ని రకాల భావనలు, కోరికలు, ఆకర్షణలు, ఉద్వేగాలు, కామము, స్నేహబంధంతో సహా అన్నిరకాల బంధాలనూ, ఇంకా అనేక వాటినీ కలిపి ప్రేమ అని వ్యవహరిస్తాడు. అయితే ఇవన్నీ ప్రేమకి ఛాయలూ కావు. కనీసం మాలిన్యరూపాలైనా కావు. కేవలం మానసిక, ప్రాణిక భావగర్భిత శృంగార చేష్టలు మాత్రమే.

*

సత్యమైన ప్రేమ ఎన్నడూ ప్రతిస్పందన కోరదు. అసలు వారు ప్రేమించకుండా ఉండలేరు. అంతే తప్ప ఎదుటివారి ప్రేమ పొందటానికని ప్రేమించరు. తను ప్రేమించినవారు తిరిగి ప్రేమిస్తారనో లేక మరేదో కోరికానీ ప్రేమిస్తే అది నిజమైన ప్రేమ కాదు. ఏది ఏమైనా ఫర్వాలేదనుకొని ప్రేమించేది నిజమైన ప్రేమ. అందులోనే సంతృప్తి. మిగతావన్నీ బేరసారాలేగానీ ప్రేమలు కావు. ప్రేమ, ప్రేమకోసమే.

ఒకటి మాత్రం నిజం: నిస్వార్థ ప్రేమలో పడినవారు ఏమీ ప్రశ్నించరు. ఎదుటివారు ప్రేమిస్తున్నారా? లేదా? అని ప్రశ్నించడం చిన్నతనంగా, వెటకారంగా, అల్పత్వంగా అనిపిస్తుంది.

నిజంగా ప్రేమలో పడి ఆ ఆనందంలో తలమునక లవుతున్నప్పుడు వారి ప్రేమను గుర్తిస్తున్నారా లేదా అనే ఆలోచనే ఉండదు. ప్రేమిస్తున్న ఆ సంతృప్తే వారికి పదివేలు. ఇంకేమీ అవసరం ఉండదు.

మనస్సులో తర్జనభర్జనలు, ఏది గొప్పది అని లెక్కలేసుకుంటూ కూర్చుంటే అది ప్రేమ కాదుగదా అంగట్లో బేరమని మళ్లీ చెపుతున్నాను.

అయితే మానవులు ప్రేమను ఆ విధంగానే తయారుచేశారు. అదేమంత శోభస్కరంగా ఉండకపోవటమేకాక అంతకంటే అసహ్యకరమైన సందర్భాలకు దారితీస్తుంది; ఈర్ష్యాసూయలే కాక విపరీత సందర్భాలలో పగా, ద్వేషాలను కూడా కలుగచేస్తుంది. మొదట్లో ప్రేమించిన మనిషి తన ప్రేమను గుర్తించాలనుకోవడంతో ప్రారంభమవుతుంది. అదే భగవంతుని విషయంలో కూడా తను ప్రేమిస్తున్నట్లు భగవంతుడు తెలుసుకొని తీరాలని పట్టుబడతాడు. అదే వారి పతనానికి దారితీస్తుంది. అంతేకానీ అసలు విషయం దగ్గరకు రారు, తెలుసుకోవాలనుకోరు.

ఈ విధంగా మానవులు అనుకునే ప్రేమకూ అసలైన ప్రేమకూ ఎంతో దూరం పెరిగిపోయింది.

*

ప్రశ్న: మానవులెప్పుడూ వాళ్ళిచ్చే దానికి ప్రతిఫలంగా ఏదో ఒకటి కావాలని ఆశపడతారెందుకు?

దానిక్కారణం వారిలో వారు బంధింపబడి ఉండడమే.

వారి అవకాశాలు పరిమితమని తెలియడం వల్ల వారు వృద్ధిపొందాలన్నా, ముందుకు సాగాలన్నా, కనీసం జీవించియుండాలన్నా బయటనుంచి వస్తుపరిగ్రహణ చేయాలనుకుంటారు. వారి పరిమిత చైతన్యంలో వారుంటూండటం వల్ల ఒకరికి ఏదైనా ఇచ్చినప్పుడు వారిలో ఒక రంధ్రం ఏర్పడుతుంది. కాబట్టి ఏదైనా పరిగ్రహించి దాన్ని భర్తీ చేసుకోవాలనుకుంటారు. అది తప్పే కదా! వారి స్వల్ప పరిమితుల్లో బందీలుగా ఉన్నంత సేపూ పోగొట్టుకుంటారనే భయమూ, భర్తీ చేసుకోవాలనే ఆరాటమూ ఉంటాయి. అలా కాకుండా వారి ఇరుకు పరిధిని విశాలం చేసు

కోవాలి. చైతన్యాన్ని విస్తృతపరుచుకొని తామూ ఇతరులతో పాటే అనే భావాన్ని పొంది, తమ హద్దులను దాటి అంతటా తామే ఉన్నట్లు విస్తరించాలి. పరమచైతన్యంతో ఏకత్వాన్ని పొందాలి. అన్నీ తామే అయిపోవాలి. దానితో సంకుచిత పరిమితులు అదృశ్యమవుతాయి. అంతవరకూ అవి పోవు. ఆ స్థితి వచ్చేదాకా ఏదైనా ఇస్తే తమకు తక్కువైపోతుందనీ తిరిగి ఏదో ఒకటి తీసుకోవాలనీ అనుకుంటారు.

మన బుద్ధి సర్వత్రా ప్రసరించాలి. మనలోకి వచ్చిపోయే ప్రకంపనలన్నీ కూడా మనలోనే ఉండిపోవాలనుకోకుండా విస్తరించాలనీ, పెంపొందాలనీ, అన్నిట్లోనూ విలీనం కావాలనీ కోరుకుంటే ఇక పొగొట్టుకునేదేమీ ఉండదు. అంతటా మనమే ఉంటాము కదా! అయితే ఈ విషయం తెలియకపోవడం వలన ఇలా చేయలేరు. ఎంతసేపటికీ పోగుచేయాలనీ, కూడబెట్టాలనీ అనుకుంటారు. అది సాధ్యమేనా? కాస్త ఇచ్చి అది తిరిగి రాబట్టుకోవాలనే తాపత్రయం. ఓ మంచి ఆలోచన చెప్పి దాన్నందరూ గుర్తించాలనుకోవడం, ప్రేమను పంచి మళ్లీ అదే ప్రేమను కోరడం మొదలైనవన్నీ కూడా చాతగాకపోవటం వల్లనే జరుగుతాయి. తామే మంచి ఆలోచనగా మారిపోయి అంతటా వర్తించటం చేతగాదు. అన్నిటిలోనూ నర్తించే ప్రేమగా ఉండటం చేతగాదు. అవేవీ చేతకాక తన పరిమితులు తనే విధించుకొని, ఉన్నది పొగొట్టుకుంటే లేమితో బాధపడవలసి వస్తుందనీ భయపడతారు. అన్నిటితో ఏకత్వాన్ని, తన్మయత్వాన్ని పొందగలిగితే ఈ బాధ ఉండదు. ఎంతగా విస్తృతి పొందితే అంతగా తమ స్వంతమవుతుంది. దేనితో తన్మయత పొందితే అదే తాముగా అయిపోవచ్చు. ఇక అప్పుడు తీసుకోవలసిన అవసరం లేకుండానే ఇస్తూ ఉండవచ్చు. ఇస్తున్నకొద్దీ వృద్ధిపొందుతారు.

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకటరామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 16, p. 409; Vol. 5, pp. 239-40. 233-34)

జంతువులకి మన మీద వుండే ప్రేమ

ప్రశ్న: మన మీద జంతువుల కుండే ప్రేమ ఎలాంటిది?

అది పామరులకి దేముడి మీదుండే ప్రేమ లాంటిది. అందులో గౌరవము, నమ్మకం, తనను సురక్షితంగా చూస్తాడు అనే విశ్వాసం కలిగి వుంటాయి. ఈ ఆరాధన చాలా చక్కటి అనుభూతి అనిపించవచ్చు. పైగా, అది హృదయంలోంచి సహజంగా పెల్లుబికేదే తప్ప ముందు వెనుక తర్కించుకుని పుట్టేది కాదు. ఉదాహరణకి కుక్కల్లో ఈ ఆరాధన చాలా ఎక్కువ పాళ్లలో వుంటుంది. ఇంక నమ్మకం విషయానికొస్తే, దీనిలో నేను ఈ యజమాని మీద నా ఆకలిదప్పికలకీ, బాగోగులకీ ఆధారపడి వున్నాననే భావం కలిసి (పోయి) వుంటుంది. నమ్మకం ఇటువంటి పరాధీనభావం వల్ల కలగడం పెద్ద సంతోషకరమైనది కాదు. దీనికి తోడు ఇంకో దురదృష్టమేమిటంటే ఇందులో చెప్పలేని భయం వెన్నంటి వుంటుంది. ఇది చాలా జాలికరం – కానీ జంతువుల్లో ఈ భయం కలిగించి, వాటి దైన్యాన్ని, వినయాన్నీ పెంచేది మాత్రం మనుమలే. ఈ తప్పు మనుమలదే.

జంతువుల నుంచి నిజమైన ప్రేమ లభిస్తే, అందులో ఆరాధనాభావంతో పాటు చక్కటి భద్రత, రక్షణ ఇచ్చే ధైర్యం వుంటుంది. అన్ని వేళలా తనకి కావలసినవన్నీ తీర్చి, రక్షణ ఇచ్చే కల్పతరువు అంటే వుండే చక్కటి భావం!

జంతువులకి ఆలోచనాశక్తి చాలా తక్కువగా వుంటుంది. అందుకే మనుమల్లాగా అవి నిరంతరం ఆలోచనలతో సతమతమవవు. ఉదాహరణకి, వాటి మీద ఎవరన్నా దయ చూపిస్తే, సహజంగానే వాటిలో కృతజ్ఞత పెల్లుబుకుతుంది. ఇదే మనుమల్లో అయితే నూటికి తొంభై ఎనిమిది శాతం అవతలి వ్యక్తి అయాచితంగా దయచూపడం వెనక ఏ స్వార్థముందో అని ఆలోచిస్తారు. మానవమేధస్సులో ఉన్న పెద్ద దుర్బుద్ధుల్లో ఇదొకటి. జంతువుల్లో ఇది లేదు కాబట్టి యజమాని దయకి వెంటనే కృతజ్ఞతతో స్పందిస్తాయి, పూర్తిగా నమ్ముతాయి. అందుకే వాటి ప్రేమ గాఢంగా

పెరిగి యజమానిని అంటిపెట్టుకుని వుండాలని తహతహలాడ తాయి.

ఈ అనుబంధంలో ఇంకో విచిత్రం కూడా వుంది. యజమాని మంచివాడై, ఆయన పెంపుడు జంతువు ఆయన్నే నమ్ముకుని వుంటే, వాళ్ల ప్రాణశక్తి, మానసిక శక్తి కూడా పరస్పరం ప్రభావిత మవుతాయి. దీని వల్ల ఆ జంతువుకి అద్భుత ఆనందానుభూతి కలుగుతుంది. మీ పెంపుడు జంతువుని మీరు ప్రేమతో లాలించినప్పుడు వాటిలో కలిగే స్పందన ఇదే. మీకు వాటి మీద వున్న ఆప్యాయత, అనురాగం రక్షించాలనే భావాలన్నీ అవి అనుభవించగలుగుతాయి. అందుకే మీలో గట్టి బంధాన్ని, అనుబంధాన్ని పెంచుకుంటాయి. అందుకే, కొంచెం తెలివిగల కుక్క, ఏనుగు, గుర్రం లాంటి వాటిల్లో ఈ బంధం నించే తేలికగా భక్తి పెంపొందే నాంది ఏర్పడుతుంది. ఈ భక్తిలో మనుషుల్లో వుండే వక్రతర్కాలు, లాభనష్టాలు, వాదవివాదాలు వుండవు. ఇది చాలా స్వచ్ఛమైన, సహజమైన, అందమైన భక్తి.

మనిషిలో మనస్సు ఆవిర్భవించుటకు పూర్వము ఎంతో అందంగా, సున్నితంగా వున్న చాలా విషయాల్ని కలుషితం చేసి పాడు చేసింది.

ఇంతకు ముందున్న జంతుస్థాయి నుంచి ఉన్నత మానవ స్థాయికి ఎదిగే మార్గంలోని మధ్యదశలో మాత్రం మనిషి తన మేధస్సుని చాలా నీచమైన, వక్రమైన పద్ధతిలో వాడుతుంటాడు. అన్నింటికీ లాభనష్టాలు తర్కించి అంచనా వేసుకోవడానికీ, ఇతర్లని మోసగించడానికీ, అధికారం చెలాయించడానికీ వాడుతూ మనసుని చాలా వికృతంగా చేసుకుంటాడు. ఎదుటివాడిని మోసం చేసి, లాభం పొందాలనే నీచమైన ఆలోచనలు లేకపోవడం వల్ల, నేను ఎంతోమంది మనుషులకంటే ఉన్నతంగా వుండే జంతువుల్ని చూశాను.

అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*CWM* Vol. 5, pp. 240-42)

తొలిచూపులోనే ప్రేమ

మధురమైన ఓ దివ్యమాతా! కొంతమందిని మొట్టమొదటి చూపులోనే ఆకర్షణ, మరికొంత మందితో విముఖత ఎందుకు కలుగుతాయి?

ఇది సాధారణంగా ప్రాణిక ఆకర్షణలకు (vital affinities) సంబంధించిన విషయము. కొంతమంది విషయంలో వారి వారి ప్రాణికాలు – స్నేహంగా ఉంటాయి. కొందరి విషయంలో ఉండవు. కాబట్టి ఇది కేవలం ప్రాణిక ప్రకంపనములకు సంబంధించిన విషయం తప్ప మరేమి కాదు. దీనినే ప్రాణిక రసాయన శాస్త్రము అనవచ్చు. ఇలా కాకుండా ఉండాలంటే, చాలా లోతుగా, విపులంగా తమ తమ చైత్యములలో (psychic consciousness) ఉండగలగాలి. అంతర్గతంగా, తమ చైత్యాలకి అనుగుణంగా, దర్శించి చూచినట్లయితే, తన లాంటి ఉద్దేశ్యాలు, భావాలు, ఆకాంక్ష ఉన్నట్లుగా తెలుస్తుంది. పైగా మనతో ఒక భాగస్వామి లాగ కూడా అనిపిస్తుంది. దీనినే దార్శికత, లేక విపులత అంటాము. అసురశక్తులు ఎదుటి వాళ్ళల్లో ఉన్నట్లో లేక మరేదో విముఖశక్తులు మనకు హాని కలిగించే శక్తులు ఉన్నట్లో, తెలిసి పోయి ఇబ్బంది పడతాము. ఇంకా స్పష్టంగా తెలుసుకోవాలంటే, ఆధ్యాత్మిక పురోగతి సంపూర్ణానుభవములు కావాలి. కానీ, ఇది మనం మనుషుల్లో సాధారణంగా చూడలేము. అయితే, విపుల జ్ఞానం ఉన్నవాళ్ళు తప్పకుండా, ప్రశాంతంగా తమకు కావలసింది చూచుకుని ప్రవర్తించగలరు. ఏ ఆకర్షణలు, విముఖతలు లేకుండా ఇష్టాయిష్టాలు కనబరచిన వాళ్ళు ప్రాణికశక్తులతో జీవిస్తున్న వాళ్లు అని మాత్రం స్పష్టంగా తెలుసుకోగలం. దీనితో మానసిక ఆకర్షణలు కూడా కలిస్తే కొన్ని పనులు తమకిష్టమైన వారితో చేద్దామని కూడా అనుకుంటారు. కొంతమంది కొంతమందితో మాత్రమే మాట్లాడడానికి ఇష్టపడతారు. మిగతా వాళ్ళంటే పెద్దగా ఇష్టం చూపరు. ఎందుకో కారణం తెలియదు. ఇష్టాయిష్టాలు ప్రాణిక ప్రపంచానికి చెందినవే అని మాత్రం మనం తెలుసుకోవచ్చు.

భౌతికరసాయన శాస్త్రం లాగా, ప్రాణికశాస్త్రం కూడా ఉంది. కొన్ని శరీరాలు కలుస్తాయి. కొన్ని కలవవు. కొన్ని పదార్థాలు రసాయన శాస్త్రంలో కలుస్తయి. కొన్ని పేలిపోతాయి. అలాగే ఇది కూడా. ఇలా బాగా కలిసిన మనుమలే, తమ ఆలోచనలు కూడా ఒకటిగా అయి అదే 'ప్రేమ' అని అనుకుంటారు. పైగా అబ్బ! ఇదే, ఇలాంటి మనిషినే నేను ఎదురుచూస్తున్నా! అని వాళ్ల దగ్గరగా వచ్చి, కొంతదూరం వెళ్లారే ఇదంతా పై పై ఆకర్షణే అని కూడా తెలుసుకుంటారు. ఇది నిలిచేది, నిలబడేది కాదు కనుక యోగం చేద్దామనుకునే వాళ్లకి, ఇచ్చే మొట్టమొదటి సలహా ఏమిటంటే, ఈ ఇష్టాయిష్టాలకు దూరంగా అధిగమించి ఉండమని, పైకి ఎదగమనీ! అందులో ఈ ఇష్టాయిష్టాల్లో ఉంటే మాత్రం కష్టాలు తప్పవు. నీ జీవితం కూడా నీవు శిథిలం (నాశనం) చేసుకోవచ్చు. కనుక ఏదీ పట్టించుకోకూడదు. అపుడు నీకు, ఎటువంటి వాళ్ళని చూసినా, వాళ్ల స్వభావాలు, పెద్ద విచిత్రంగా అనిపించవు. కొంతమంది పుటకతోనే చెడ్డవాళ్లు, ఎదుటివాళ్ళకి హాని చేయడంలోనే ఆనందపడేవాళ్ళు ఉండవచ్చు. కాని ఇది కొంచెం అరుదు.

అనువాదం: విమలాదేవి

(*CWM* Vol. 9, pp. 179-81)

ఉన్నది ఒక్కటే ప్రేమ – అది దివ్యప్రేమ. మిగిలిన ప్రేమలన్నీ దాని వికారరూపాలు, మలిన రూపాలు, కురూపాలు.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 16, p. 298)

ప్రేమ – కామవాంఛ

పశువు నుంచి సంక్రమించిన కామవాంఛ 'ప్రేమ' కాదు. ఆ మాటను అలా మలినపర్చటం నాకు ఇష్టం లేదు.

*

ప్రకృతి 'ప్రేమ' అనే ఒక మహనీయశక్తిని తన పునరుత్పత్తి కార్యక్రమానికి వినియోగించుకుంటున్నది. ఈ సత్యాన్ని విస్మరించి కామానికి ప్రాధాన్యత నిచ్చి మానవుడు 'ప్రేమ' ను పాశవిక స్థాయికి దిగజారుస్తున్నాడు.

*

నిమ్నస్థాయి నుంచి ఉన్నతస్థాయికి యెదిగినపుడే కామవాంఛ నధిగమించ గలుగుతావు. ప్రకృతిలో ఇది నిమ్నస్థాయి కార్యక్రమం. ఈ స్థాయిలో ఉన్నంత వరకు దీనిని నీవు వదిలించుకోలేవు.

*

ప్రేమ కామకలాపం కాదు; ప్రాణిక ఆకర్షణలకు లోబడిన కామ్యకర్మ కాదు. 'ప్రేమ' దివ్యస్పందన. ధీరోదాత్తులు మాత్రమే దీనిని గ్రహించగలరు. అభివ్యక్తీకరించగలరు. వారే, సర్వేశ్వర ప్రభావానికి ఒదిగి స్వచ్ఛంగా ఉండగలరు.

అనువాదం: కర్రా వెంకటేశ్వర్లు

(*CWM* Vol. 14, p. 133; Vol. 12, p. 66; Vol. 14 p. 134, 131)

'దైవము నన్నెంతగా ప్రేమిస్తున్నాడో తెలుసుకోవాలి' (Aspiration in the physical for the Divine's Love) అని నా భౌతికశరీరం తహతహలాడుతోంది.

శ్రీమాత

ఋజు మార్గము

ప్రశ్న: దివ్యప్రేమను పొందాల్నంటే సర్వభూతముల పట్ల ఉండే సహజ ప్రేమను విడనాడవలెనా? నిత్యజీవితంతో గాఢంగా పెనవేసుకొన్న ఈ మోహానుబంధముతో తెగతెంపులు చేసుకోవటమెలా తల్లీ?

నాయనా! మంచి ప్రశ్న వేశావు. ఆ తెగతెంపులు ఈ అనుబంధము ద్వారానే సాధ్యము. మరో మార్గం లేదు. కేవలం బాహ్యామైన అనుభూతులతో తృప్తిచెందక, లోతుగా పరిశీలించి ఈ అనుబంధముల మూలతత్వమేదో గ్రహించుకోగలగాలి. ఈ అనుబంధముల మూలసూత్రం 'అహం' అని గ్రహించిన పిమ్మట, బాహ్యానుబంధము తెగిపోయి సర్వసృష్టికి మూలమైన దివ్యానురాగానికి పాత్రుడు కాగలడు. ఇంతకన్న ఉత్తమమైన మార్గము కాన్పింపదు.

ఒక ప్రయోజనం కోసం మరొక దాన్ని త్యజించటం కష్టమే. మానవస్వభావము అనేక చిక్కుముడులతో కూడుకొన్నదై, విపరీత ప్రవృత్తికి హేతువగుచున్నది. ఈ స్వభావ వైచిత్రివల్ల, మోహాన్ని జయించటానికి సాధన చేయగా, మోహంతో పాటు, సర్వానురాగాది అనుభూతులకు కూడా దూరమగునటువంటి దురదృష్ట స్థితి ప్రాప్తింపవచ్చును. తిరిగి పూర్వస్థితిని పొందుటకు కొన్ని సంవత్సరాలే పట్టవచ్చును. శతాబ్దాలు కూడా పట్టవచ్చును.

అందువల్ల మోహానురాగాది అనుభూతులు ప్రాప్తించినపుడు, వాటి మూలములోకి చొచ్చుకొనిపోయి అంతర్గతంగా నిక్షిప్తమైన మూలస్వరూపమైన భగవత్తత్వాన్ని ఆకళింపు చేసుకోవాలి. తప్పటడుగులు వేయకుండా జాగ్రత్తగా ముందుకు సాగిపోవాలి. సూక్ష్మంగా వివరించుకొంటే, అనురాగాది అనుభూతులకు దూరం కాకుండా, ఆనందాది అనుభూతులకు దోహదం చేసే విధంగా సాధనను మళ్ళించుకోవటం అవసరం.

సృష్టిలో నిత్యము మనము గమనించే దార, పుత్ర, స్నేహాది అనుబంధాలు అజ్ఞానంతో కూడుకొని స్వార్థపూరితమైనవి. ఈ

అనుబంధాలను త్రోసిరాజనటం సాధ్యం కాదని శ్రీఅరవిందులు ఉవాచ. అలా అయితే జీవునిలో ఆర్ద్రత ఇంకిపోయి గుండె పాషాణంగా మారిపోతుంది. అందుచేత 'అహం' ను త్యజించి, త్యాగ నిరతితో, అనురాగవృద్ధికై కృషిచేస్తూ, ఈ అనురాగ వ్యతిరేక స్థితులైన 'నేను', 'నాది' యన్న స్వార్థచింతన, ఈర్ష్యాసూయ ద్వేషాదులను నాశనం చేసుకోవాలి. స్వార్థరాహిత్యమునకు, స్వయిచ్ఛా ప్రవృత్తి విజృంభణకు స్వస్తివాచకం పలకాలి. అపరి గ్రహణంతో బాటు, దాతృత్వగుణం అలవరచుకోవాలి. స్వసుఖా దులందు నిరాపేక్ష వహించి, అందరికి మమతానురాగాలను అందించాలి. ఇతరుల నుండి తానేమీ ఆశించక ఆనందస్థితుడై పోవాలి.

ఈ సాధన నీవు ఆచరించగల్గితే నీ పయనం శీఘ్రంగా సాగిపోయి, యోగసిద్ధికి హేతువై, మమతానురాగాలు తనకు, తన వారికే గాక, విశ్వవ్యాపకమున్న పరమార్థం గ్రహించి దివ్యాను భూతిని పొందగలవు. ఈ సాధనలో నీ పురోగతికి స్వార్థరాహిత్యమే ప్రథమ సోపానమని గ్రహించు. ఈ గుణము కేవలము సాధకులకే గాక జీవులందరికీ వర్తిస్తుంది. నిస్స్వార్థత కూడు కొన్న అనురాగ స్పృహతో తానేమీ ఆశించకుండా, తాను ఆత్మార్పణమైపోవటమే ఈ సాధనయొక్క లక్ష్యశుద్ధిని సూచిస్తుంది. యోగసాధనలో ఈ దశ ప్రాథమిక దశయై అహంకార ప్రవృత్తితో కూడుకొన్న నిత్యజీవితానికి నాంది కాగలదు.

మరో విషయము. పూర్వము చెప్పిన విషయము మరొక మాటు మననం చేసుకొంటే, మోహానురాగాది అనుభూతుల మూల తత్త్వము నిశితంగా పరిశీలించి, అందు నిక్షిప్తమైన దివ్యానురాగ తత్త్వమును ఆకళించుకోగా, సిద్ధికి హేతువు కాగలదు. ఈ మార్గంలో తాను ఇతరులకు బాధ కలిగించే తన అహంకార ప్రవృత్తి విజృంభణకు బహుదూరం. నిత్యజీవితంలో కూడా, జీవునికి ఆమోదయోగ్యమై, ఆచరణయోగ్యమై, ఆధ్యాత్మిక అభి వృద్ధికి సోపానము కాగలదని నిస్సందేహంగా ఉటకించవచ్చును.

అనువాదం: శ్రీశరణ్

(*CWM* Vol.8, pp. 301-03)

భువిపై అతిమానస ఆవిర్భావాన్ని ఆకాంక్షించువారు పాటించవలసిన దీక్ష

అసలు ఈ సృష్టి గమ్యమేమిటి? నీ వెక్కడికి పోతున్నావు. బాల్య, కౌమార, వార్ధక్య దశలన్ని అనుభవించిన తరువాత నువ్వు పెద్దగా ఏం సాధించలేదనే తేలిపోతుంది.

దివ్యప్రేమ అనేది ఒకటున్నదట. అది మానవజాతిని పరిణమింపజేసి అతిమానసజాతిని ఆవిష్కరింపచేయగలదట. ఇంతటి మహత్తరమైన శక్తిని గురించి నువ్వు తెలుసుకొని ఏకాగ్రబుద్ధితో దానిని వెతికి పట్టుకుంటే నీ జీవితం సార్థకమవుతుంది. లేని యెడల నువ్వు వట్టి కాలక్షేపం చేస్తావు అంతే. — సంపాదకుడు

ఈ అభ్యాసాలన్నీ (మానవులపై నిస్వార్థ ప్రేమ, మొ॥) ప్రకృతి సహజంగా వేసే తడబడు అడుగులను అనుసరించు సామాన్య మానవునకు, చాలా యోగ్యమైనవి, వుపయోగకరమైనవి కూడా. కాని, యీ కార్యాన్ని వేగిరపరచాలనుకునే వారికి, యివి సంతృప్తి నీయలేవు. ఈ కార్యక్రమాన్ని మరింత సూటిగ తీవ్రతరం చేయాలన్న తలంపుతో వేరొక మార్గాన్ని యెన్నుకోదలచిన వారికి, యివి రుచించవు. మానవాళి యొక్క సామాన్యస్థితి నుండి, నిరంతర ప్రయాణం నుండి, విముక్తిని కలిగించే ఒక ప్రత్యేక ఉద్యమాన్ని చేపట్టదలచిన వారికి యివి నచ్చవు. భువిపైన అతిమానస సత్యాన్ని అభివ్యక్తపరచుటకు సృష్టింపబడే నూతనజాతి ఆవిర్భావ దిశగా కొనిపోయే మార్గంలో పయనించే ఆధ్యాత్మిక పురోగతిలో పాలుపంచుకొన అభిలషించు వారికి కూడ యివి సంతృప్తిని అందించలేవు. ఇలాంటి అపూర్వ జీవులు, మానవుల మధ్య నుండే అన్ని రకముల పరస్పర ప్రేమానురాగాలకు స్వస్తి పలకాలి. ఎందుకనగా, అవి యెంత సుందరమైనవి, స్వచ్ఛమైనవి అయినా కూడా, భగవంతునితో నుండే ప్రత్యక్ష సంబంధానికి అవరోధకారకాలై, దానిని త్రుంచి వేస్తాయి.

భగవత్ప్రేమను అనుభవించినవారికి, యితర ప్రేమలన్నీ చప్పగా వుంటాయి. అల్పములుగానో, అహంకారపూరితములుగానో, అంధకారబంధురములుగానో, యెడతెగని బేరసారాలాడుతున్నట్లుగానో లేక ఆధిక్యతకో, ప్రాధాన్యతకో ప్రాకులాడుతున్నట్లుగానో అగుపిస్తాయి. వీటిలో అత్యుత్తమమైనవి కూడ, సంఘర్షణ రేకెత్తించి సరైన అవగాహనను లోపింపజేసి, అపార్థాలకు దారితీసి, చికాకులమయమౌతాయి.

నువ్వు దేనినైనా అధికంగా ప్రేమించి నీ ప్రాణం పెట్టావనుకో, అప్పుడు నీకు కూడ దాని లక్షణాలే అబ్బుతాయి. ...it is a well-known fact that one grows into the likeness of what one loves. Therefore if you want to be like the Divine, love Him alone. అందువలన, దైవాన్నే అనుసరించదలచిన వారు కేవలం అతనిని మాత్రమే ప్రేమించాలి. దైవానికి, వ్యక్తికిగల పరస్పర ప్రేమ పారవశ్యతను అనుభవించిన వారు మాత్రమే, యితర ప్రేమానురాగాలు యెంత చప్పగా, నిరుత్సాహంగా, దుర్బలమైనవిగా వుంటాయో తెలుసుకోగలరు.

ఇట్టి అద్భుతస్థితినే మనమీ భువిపైన పొందాలని కోరుకునేది. ప్రపంచాన్ని రూపాంతరీకరించి, భగవత్ సాన్నిధ్యానికి యోగ్యమైన నెలవుగా మార్చగల శక్తి, దీనికే వుంటుంది. అప్పుడే నిర్మలము, సత్యము అగు ప్రేమ మారువేషంగాని, ఆచ్ఛాదంగాని లేని దేహంలో సాక్షాత్కరించగలదు.

ఈ ప్రపంచంలోని బాధనంతా అంతమొందించగలది ప్రేమ ఒక్కటే అని మానవునికి యింతకు పూర్వమే తెలుసు. ఈ అవగాహన మొదట్లో కొంత అస్పష్టంగా వున్నప్పటికీ, అతను పరిపూర్ణతకు చేరువౌతున్న కొద్దీ, స్పష్టత పెరుగుతుంది. అనిర్వచనీయమైన ప్రేమ చిందించే ఆనందం ఒక్కటే, యీ లోకంలో వియోగజ్వాలల తీవ్రపరితాపాన్ని తుడిచివేయగలదు. కారణం, పరమోత్కృష్టమైన దైవసంయోగం సమకూర్చే పారవశ్యకతలో మాత్రమే, సృష్టి తన సంకల్పాన్ని, సాఫల్యతను కనుగొనగలదు.

అందుకనే దైవము పదార్థములో బాహ్యాకృతిని దాల్చి నప్పుడు, అతని ఉనికి మరుగున పడకుండా నుండుటకుగాను, ఆ భౌతిక పదార్థాన్ని తేజోమయం గావించి, పరిశుద్ధపరచి, లోప రహితంగా పరిణమింపజేయుటకై చేపట్టే యెట్టి ప్రయాసయినా కఠినంగాదు. ఏ నిష్ఠ గూడ కఠోరంగా వుండదు. ఎందుకనగా, అప్పుడే యీ అత్యద్భుత కారుణ్యము, జీవితాన్ని మధురానంద మయమగు స్వర్గధామంగా మార్చగల యీ దివ్యప్రేమ యీ ప్రపంచంలో స్వేచ్ఛగా అభివ్యక్తమవగలదు.

సర్వలక్షణ సమన్వితమైన ప్రేమనంతా కూడ, భగవంతు నితో మనకుండే వ్యక్తిగత సంబంధానికే పరిమితం చేసుకొనా లని మనం నిశ్చయించుకొనుట వలన, ప్రతిఫలాపేక్షను గాని, కృతజ్ఞతనుగాని, మెప్పునుగాని ఆశించని పరిపూర్ణమగు, మార్పుకు లోనుగాని, స్థిరమగు, అహంభావ రహితమగు కరుణను, మంచి తనమును యితరులతో మనకున్న సంబంధాల స్థానే నెలకొల్ప వలెను. ఇతరులు నీతో యే విధముగా ప్రవర్తించినా, నీవు మాత్రము యే విధమైన ఆగ్రహావేశాలకు లోను కాకూడదు.

క్లుప్తంగా మనోభావాలను నియంత్రించుట అనగా, భావా వేశ ప్రేరితములగు మమకారాలన్నింటిని త్యజించుట అన్న మాట. అవి యే కోవకు చెందినవైనా కావచ్చును. ఒక వ్యక్తికో, ఒక కుటుంబానికో, ఒక దేశానికో, మరేదానికైనా కావచ్చు. ఒక దివ్య సత్యముపై పరిపూర్ణ మమకారాన్ని కేంద్రీకరించుటకుగాను, వీటిని విసర్జించ వలసిందే. అప్పుడు ఈ ఏకాగ్రత ఒక సమగ్రమైన తాదాత్మ్యతను సిద్ధింపజేసి భువిపై అతిమానస ఆవిర్భావానికి ఒక మంచి ఉపకరణమౌతుంది.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, అందుగులపాటి జానకి

(*CWM* Vol. 12, pp. 68-71)

నిజమైన ప్రేమ ఎలా దొరుకుతుంది!

ఒక్క చైత్యానికే (psychic) దివ్యప్రేమ అంటే ఏమిటో తెలుసు.

కాని నీ ప్రేమ అహంతో వక్రీకరించబడిన దివ్యప్రేమ అయినప్పటికి, దాని మూలం దివ్యప్రేమయే.

భాషాసౌలభ్యం కొరకు మనం యీ ప్రేమ, ఆ ప్రేమ అని అంటూంటామే కాని నిజానికి వివిధ మార్గాలలో ప్రస్ఫుటమయ్యే ప్రేమంతా ఒకటే.

ఎన్నో యేండ్లుగా నీవు వెతుకుతున్న ప్రేమను కనుగొనే రహస్యాన్ని నీకు తెలిపాను; కాని అది మానసికమైనది కాదు. నీ మనస్సును నిశ్శబ్దత ఆవహించినప్పుడే, నేను తెలియపరచాలనుకున్న దానిని నీవు తెలుసుకోగలుగుతావు. (...but it is not a mental clue; and it is only if your mind falls silent that you can feel what I want to convey to you.)

*

ఒకే ఒక ప్రేమ వుంది – అదే దివ్యప్రేమ. ఆ ప్రేమే లేకుంటే యీ సృష్టే లేదు. ఉన్నదంతా ఆ ప్రేమ మూలంగానే. అసలు ఉనికే లేని మన ప్రేమను కనుగొనాలని ప్రయత్నించినట్లయితే, ఆ ప్రేమను అనుభవించలేము – అది ఒకే ఒక ప్రేమ, ఈ సృష్టినంతా వ్యాపించియున్న ఆ దివ్యప్రేమ.

నువ్వు నిజంగా ఒకరిని ప్రేమించినప్పుడు, అతను తిరిగి నిన్ను ప్రేమిస్తాడా లేదా అనే ప్రశ్న వుండనే వుండదు. ఎందుకంటే వున్నది ఒకే ఒక ప్రేమ కదా. అది ఒక పూర్ణవస్తువు. ఆ ప్రేమకు, ప్రేమించుటయే తప్ప, వేరొక లక్ష్యం లేదు. విభజనలకు లోనైన ప్రపంచంలోనే, యిచ్చి పుచ్చుకునే ఆవశ్యకత యేర్పడుతుంది – ఎందుకనగా, ప్రతివారూ ప్రేమ అనేకత్వమయినదనే భ్రమలోనే బ్రతుకుతుంటారు, కాని అసలు నిజం యేమిటంటే, వున్నది ఒకే ఒక ప్రేమ. చెప్పాలంటే, ఈ ఒకే ఒక ప్రేమయే ఎల్లప్పుడూ తనకై తాను ప్రతిస్పందిస్తుంది.

*

మీలో ప్రతి యొక్కరు మీ చైత్యపురుషునితో సంపర్కమును యేర్పరచుకోగలగాలి. అది అంత అసాధ్యమైన విషయమేమీ కాదు. నీకు చైత్యపురుషుడున్నాడు, దివ్యశక్తులతో కచ్చితమైన సంపర్కాన్ని ఏర్పరచడానికే. అలాంటి సంబంధ మేర్పడినట్లయితే, దివ్యప్రేమ యెలాంటిదో అవగతమవడం ఆరంభమౌతుంది. ఇప్పుడు నేను చెప్పినట్లుగ, యేదో ఒక రోజు ఉదయం లేవటం తోటే, "ఓహ్! నాకు దివ్యప్రేమ కావాలి." అని అనుకుంటే సరి పోదు. అది అలా కాదు. ఒక గట్టి నిలకడగల ప్రయత్నంతోనూ ఒక సుదీర్ఘ యేకాగ్రతతోనూ, స్వార్థాన్ని విస్మరించుటతోనూ, నీ చైత్యపురుషునితో సంపర్క మేర్పరచుకో గలిగితే, "ఓహ్! నాకు దివ్యప్రేమతో సంపర్క మేర్పరచుకోవాలనుంది," అని కలలో కూడ అనుకోవు – ప్రతీదీ దివ్యప్రేమగా తప్ప వేరొండుగ అగు పించని స్థితిలోకి చేరుకుంటావు. (...it is not enough that one morning you wake up saying, "Oh! I would like to be in contact with divine Love", it is not like that. If, through a sustained effort, a deep concentration, a great forgetfulness of self, you succeed in coming into touch with your psychic being, you will never dream of thinking, "Oh! I would like to be in contact with divine Love" – you are in a state in which everything appears to you to be this divine Love and nothing else.)

ప్రశ్న: అందువల్ల చైత్యపురుషుడినే గాక, వేరే దివ్య ప్రేమంటే యేమిటో తెలుసుకో నవసరం లేదా?

లేదు, నీ చైత్యపురుషుని కనుక్కో. అప్పుడు దివ్యప్రేమంటే యేమిటో నీ కర్థమౌతుంది. దివ్యప్రేమతో ప్రత్యక్ష సంబంధానికై ప్రయత్నించకు, ఎందుకనగా, అది నిన్ను ప్రేరేపించే మరొక ప్రాణిక కోరికగా పరిణమిస్తుంది. బహుశ, నీకు అది తెలియక పోవచ్చు, కాని అది ఒక ప్రాణిక కోరిక మాత్రమే.

నీ చైత్యపురుషుని స్పర్శించి, దాని తత్త్వంలో జీవించాలి. అప్పుడే, సహజంగానే, నీ అంతట నీకే దివ్యప్రేమంటే యేమిటో తెలుస్తుంది.

ప్రేమ ఏదో ఒక వ్యక్తిగత విషయం కాదు, అది ఒక విశ్వ వ్యాప్తమగు దివ్యభావన.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(CWM Vol. 14, pp. 130-31, 130, 129;
Vol. 4, pp. 245-46; Vol. 8, p. 303)

పువ్వులు మనకు పాఠాలు నేర్పగలవు

పువ్వుల్లో గొప్ప చైతన్యం దాగి వుందని శ్రీమాత మనకు చెప్పారు. పువ్వులు సందేశాలను అందచేస్తాయి. నిన్ను పలకరిస్తాయి. పులకరింప జేస్తాయి. నవ్వుతాయి కూడాను. మనమీ విచిత్రమైన విషయాలను గురించి నిదానంగా ఆలోచించి తెలుసుకోవాల్సిందే

– సంపాదకుడు

ఏమాత్రం లాభం పొందాలనే తాపత్రయం లేని నిస్వార్థపు ప్రవృత్తి, ప్రపంచంలోని చైత్యతత్వపు (psychic Consciousness) అత్యంత సుందరమగు నడత లన్నింటిలో మేటిది. కాని, వ్యక్తి మానసిక స్థాయిలో పైకెదుగుతున్న కొలదీ, అతనిలో యీ స్వభావం అరుదైపోతుంటుంది. కారణం, తెలివితేటలతో పాటు నిపుణత, టక్కరితనం సమకూరుతాయి. కాని, వాటితోపాటే దుష్ప్రవర్తన, ఎత్తుకు పైయెత్తు వేసే ధోరణులు కూడ అలవడతాయి. ఉదాహరణకు, ఒక గులాబీ పువ్వు వికసించినప్పుడు, అది ఎలాంటి ప్రోద్బలము లేకుండ, తనంతట తానుగానే వికసిస్తుంది. అందంగా అగుపించాలని, కమ్మని సువాసనలను వెదజల్లాలని, జీవించుటలోని ఆనందాన్నంతా అభివ్యక్తపరచాలని, వికసిస్తుంది. అలా చేయడంలో దానికి యెలాంటి ఎత్తుగడ లేదు, అది పొందే లాభమూ లేదు. అందంగా అగుపించుటలోనూ, జీవించుటలోనూ కలిగే ఆనందం కోసం స్వచ్ఛందంగా వికసిస్తుంది. ఇక మనిషి విషయంలోనా, యెవరో కొందరు మినహా, బుద్ధి వికసించిన తక్షణమే అతనికున్న హోయలు, తెలివితేటలు వుపయోగించి, ఎంతో కొంత

ప్రయోజనం పొందాలని ప్రయత్నిస్తాడు. అది తనకు యేదో సమకూర్చాలని ఆశిస్తాడు, మనుమల నుండి ప్రశంశలనో లేక అంతకంటే నికృష్టమైన లాభాలనో ఆశిస్తాడు. అందువల్ల, చైత్యపురుష దృక్కోణంలో, మానవుల కన్నా గులాబీ యెంతో మెరుగు.

నీవు గనుక ఒక్క మెట్టు పైకెక్కి యే పనినైతే గులాబీ అసంకల్పితంగా చేస్తుందో[1] దానిని మనఃస్ఫూర్తిగా చేసినట్లయితే, అది మరింత శోభాయమానంగా వుంటుంది. కాని ఆ చేసే పని అలాంటిదే అయివుండాలి. స్వచ్ఛంగా పుష్పించే రమణీయత కలిగినది, దేని కోసమో అర్రులు జాచనిది, జీవించుటలో నుండే ఆనందం కోసమే జీవించునది.... ఇదీ వాటి ప్రేమస్వరూపం, అవి వికసించుటలోగల పరమార్థం. సూర్యుని యెదుట గులాబీ విచ్చుకొనుటను గమనిస్తే కచ్చితంగా అది తన అందాన్ని అందించుటకే అన్నట్లుగా వుంటుంది.

ఈ వ్యవహార మంతటిలోను పని చేయునది, ఒక మహాత్తర శక్తి, ఒక మహోన్నతమగు విశ్వవ్యాప్త చైతన్యము, అన్నింటిని అతి సుందరంగా వికసింపజేయు ఒక మహిమాన్విత శక్తి నిండిన విశ్వవ్యాప్త ప్రేమ.

*

పువ్వులను, చెట్లను చూడు. సూర్యాస్తమయమయి, అంతటా నిశ్శబ్దం ఆవరించినప్పుడు, క్షణకాలం కూర్చొని స్వయంగా ప్రకృతిలో అన్యోన్య సంబంధాన్ని యేర్పరచుకో. నేలపై నుండి పైకి లేస్తున్నట్లుగాను, చెట్ల వేళ్ల అడుగు నుండి వాటి బోదెలలోని నారల గుండా పయనించి, పైవరకు విస్తరించి యున్న కొమ్మల అంచుల వరకు యెగబ్రాకినట్లుగా వుంటుంది. అది ఒక తీవ్రమైన ప్రేమ, తపనల ఆకాంక్ష – వెలుగును ప్రసరింప జేసి, సంతోషాన్ని ప్రసాదించి, ఆరిపోయిన జ్యోతిని తిరిగి జ్వలింప చేయాలనే తపన. అది యెంతటి స్వచ్ఛమైన, తీవ్రమైన ఆవేదన

---

[1] "నీవు నీ అత్యున్నతస్థాయిని పొందాలంటే, వెళ్లి ఒక పుష్పాన్ని చూడు; ఏది అది అసంకల్పితంగా చేస్తుందో, దానిని నీవు ఉద్దేశపూర్వకంగా చెయ్యి" – ఫ్రెడరిక్ వాన్‌షిల్లర్

అంటే, చెట్లలోని కదలికలను గనుక నీవు అనుభవించగలిగినట్లయితే, నీ ప్రాణికం కూడ యిక్కడ అగుపించని శాంతి, వెలుగు, ప్రేమలకై సలిపే ప్రార్థనలో గళం కలుపుతుంది. ఒక్కసారి నీకు యీ సువిశాలమైన, పవిత్రమైన, సత్యమైన దివ్యప్రేమతో సంపర్కమేర్పడినట్లయితే, దానిని కొద్దిసేపటి వరకైనా అణుమాత్రం అనుభవించ గలిగితే, నరుని వాంఛ దీనిని యెంతటి తుచ్ఛమైన స్థితికి దిగజార్చేసిందో అవగతమౌతుంది.

*

ప్రశ్న: మీరు వ్రాశారు, "పువ్వులపై నుండు ప్రేమ, చైత్య శక్తిని కనుగొనుటలోను, తాదాత్మ్యము చెందుటలోను గణనీయంగా వుపయోగపడుతుంది." అని. దీనిని మరింత విపులంగా విశదీకరించగలరా?

వృక్షప్రపంచంలో, పువ్వులు చైత్యాభివ్యక్తి అయినందువలన, వాటిపై ప్రేమ అనగా, వ్యక్తి చైత్యస్పందనలకు ఆకర్షితుడౌతాడని అర్థం. అందువలన, అతనిలో నున్న చైత్యపురుషునిచే ఆకర్షింపబడతాడు అని.

ఈ చైత్యస్పందనలను నీవు గ్రహించగలిగితే, అది నిన్ను నీ లోనే వున్న చైత్యపురుషునితో అత్యంత సన్నిహిత సంబంధాన్ని యేర్పరుస్తుంది. బహుశ, పువ్వుల అందచందాలు, గూడ, మనుషుల్లో చైత్యపురుషుని పై ఆకర్షణను రేకెత్తించుటకు ప్రకృతి వాడే సాధనమై వుండవచ్చు.

అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి, జానకి

(*CWM* Vol. 5, pp. 242-43; Vol. 3, p. 72)

దివ్యప్రేమ సర్వత్రా నిండి వున్నది

దివ్యప్రేమ పౌర్ణమినాటి పండువెన్నెల విశ్వమంతా పరుచుకొని పుచ్చపూల చేనులాగా, విరగ్గాస్తున్నది. ఎంత దట్టంగా అలము కొంటున్నదా మహాశక్తి. ఎంత స్నిగ్ధకాంతితో ఉజ్జ్వలిస్తున్నది చూడగలగాలి, అనుభవించగలగాలి అంతే. నూటికి తొంభై మందికి స్పర్శానుభవాలు ఉండవు. వారి చర్మం దళసరిగా వుంటే సుకు మార స్పర్శలు అందవు. ఎవరికి తగ్గట్లు వారనుభవిస్తూ వుండటం లోకం రివాజు. వారి శక్తికి తగ్గంత స్వీకరిస్తారు. నీవొక నిండు వెన్నెల్లో తడుస్తున్నట్లుగా సాంద్రమైన దివ్యప్రణయ జ్యోత్స్నలో తడుస్తున్నట్లు భావించు. కానీ నీ కది తెలియటం లేదు. ఒక్కొ క్కసారి హఠాత్తుగా ఒక మెరుపు మెరిసినట్లు 'ఏదో' నిన్ను ఆవ హిస్తుంది. అప్పుడంటావు "ఓహో! దివ్యప్రేమ నన్నావరించింది. అందులో నేను తడిసిపోతున్నాను" అని. కానీ, అదెంత హాస్యా స్పదం! నీలో ఎక్కడో ఒక సన్నని సందు ఏర్పడి వుంటుంది. ఆ వెన్నెల కిరణం నీలోకి ప్రవేశించింది. చల్లగా, నెమ్మదిగా, నీకు తెలియకుండానే కానీ అది ఎప్పుడు అక్కడే వుంది – మహాచైత న్యంలాగా. ఇదీ నిత్యమూ – సర్వత్రా వ్యాపించే వుంది. కొత్తగా ఉషోదయంలాగా వచ్చిందేమీ కాదు. కానీ ఎవరూ దానికున్ము ఖంగా వుండరు. ఎప్పుడో – ఎందుకో హఠాత్తుగా దాని ఉనికిని గుర్తిస్తావు. అనుభవిస్తావు. "ఓహో! ఎంత మహాచైతన్యం. ఎంత దట్టమైన దివ్యప్రేమ వానలాగా కురుస్తున్నది" అంటావు.

అది హఠాత్తుగా కురిసే వాన కాదు. మెరిసే మెరుపూ కాదు. ఒక చిన్న గుండుసూది తలంత రంధ్రం – ద్వారం ఏర్పడి వుంటుంది నీలో. అక్కడే వున్న చైతన్యం నీరులాగా నీలోకి ప్రవ హించింది.

అదొక చైతన్యవంతమైన వాతావరణం. స్వీకరణ యోగ్యత కన్పించగానే ప్రవేశిస్తుంది. దైవలీలలన్నీ ఇంతే. *అక్కడే వున్నా పట్టించుకోవు. అనవసర విషయాలతో మనస్సు నిండివున్నం దున – ఇతర వ్యాపకాలలో మునిగితేలుతున్నందున – ఇది*

కన్పించటం లేదు తప్ప – అది లేని అంగుళమున్నదా ఈ బ్రహ్మాండంలో. నీవూ, నీ ఆలోచనలూ – నీ ప్రపంచం. ఈ గిరి గీసుకొని బ్రతికే మనిషికి అది గోచరించకపోవటంలో అబ్బుర మేమీ లేదు. ప్రతివాడు లౌకికవిషయాలతో సతమతమౌతుంటే (నవ్వు) లోకమంతా నీలో వుంటుంది తప్ప ఒక భగవంతుడు మాత్రం నీలో చోటు చేసుకోవటం లేదు.

కానీ అతడక్కడే అంతటా వున్నాడు.

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటీశ్వరరావు

(*CWM* Vol.6, pp. 135-36)

మార్గదర్శక వాక్యాలు

దైవం పట్ల నిజమైన భక్తి లేదా ప్రేమ అనగా ఎలాంటి కోరికలు లేని వినయపూర్వకమైన ఆత్మసమర్పణమే.

నిజమైన ప్రేమ అంటే యేమిటో తెలుసా!

ఉండేది ఒకే ఒక ప్రేమ. అది దైవం నుండి ప్రసరించే దివ్య ప్రేమ. అదే మనుమల్లో దైవం పట్ల ప్రేమగా లేదా భక్తిగా మారుతుంది.

భగవంతుని స్వభావం ప్రేమయే.

పరమోన్నత సత్యం తోటి పరిపూర్ణ ఐక్యతలో మాత్రమే సమగ్ర స్వేచ్ఛ వుంటుంది. ఈ ఐక్యతను సాధించడం, ప్రేమ పారితోషికమైన స్వేచ్ఛాపూర్వక ఆత్మసమర్పణం ద్వారా గాక మరెలా సాధ్యమవుతుంది? నేను చెప్పినట్లుగా ప్రేమ యొక్క ప్రథమ ప్రకటన లేదా తొలిచిహ్నం 'సేవ' యే.

కేంద్రహృదయ స్పందన పవిత్రంగా వుండాలి. అది దాని ప్రాథమిక పవిత్రతలో ప్రకటితం కావాలి. దాని వలన హృదయాంతర్గత ఆత్మప్రకటనం జరుగుతుంది. అంతట ఆ హృదయ స్పందన ప్రకటనం వెలుగుల వికాసంతో శోభాయమానంగా వెల్లివిరుస్తుంది. అప్పుడే అది సత్యంగా నిలుస్తుంది. వ్యవహారంలో

దీన్నే ఆత్మ సమర్పణం, ఆత్మ విస్మృతి అంటారు. ఇదే ఆత్మ యొక్క ఔదార్యం. ఇదొక్కటి మాత్రమే నిజమైన దివ్యప్రక్రియ. కాని సాధారణంగా ప్రేమ అని పిలువబడుచున్నది. యథార్థ ప్రేమ యొక్క కేంద్రమూలం నుండి చాలా దూరానికి తొలగించ బడింది.

ప్రేమలో జీవించడం ఎలాగో తెలిస్తే మనకు జీవితమంతా ప్రేమే అవుతుంది. మనిషి దైవప్రేమకు ద్వారాలు బిడాయించి నప్పుడే ఒంటరితనం అనుభవిస్తాడు. ప్రేమ కోసం తహతహలాడే గాఢమైన తృష్ణ ఒకటుంది. దానిని ఎలాంటి మానవ సంబంధమూ తీర్చజాలదు. ఆ దాహాన్ని కేవలం ఒక్క దివ్యప్రేమ మాత్రమే తృప్తిపరచ గలుగుతుంది.

ఇద్దరు మనుషుల మధ్య నెలకొన్న సంబంధం ఎంతో సద్భావంగాను, సరళంగాను, ఎంతో పవిత్రంగా వుండవచ్చు. కాని అది దైవశక్తిని, దైవసహాయాన్ని, ఆ సుగుణసంపత్తి నేరుగా అందకుండా తలుపులు మూసేస్తుంది. అంతేగాదు, ఆ మానవ సంబంధం ఆ సుగుణాల శక్తిని, కాంతిని పరిమితం చేస్తుంది.

నీవు దైవప్రేమతో సంబంధాన్ని కలిగి వుంటే అపుడు సర్వము, సకల పరిస్థితులు కూడ దివ్యప్రేమమయమే అని గుర్తించగలుగుతావు.

దైవప్రేమికుడు సకల ప్రాణికోటిలోను తాను ప్రేమించేది ఆ దైవాన్నే అవుతుంది. అంతట అతనిలో ద్వైత్యభావనకు ఆస్కారం వుండబోదు.

మన అంతరాంతరాలలోని యీ దివ్యచేతనను మనం పొందినప్పుడు, మన భావనాపటిమ ఎంత గొప్పగా పరివర్తన చెందునో! మన అవగాహనా శక్తి ఎంతగా విస్తృతి చెందునో! మన దయాస్వభావం ఎంతగా వర్ధిల్లునో!

ఈ విషయమై ఒక ఋషిపుంగవు డిలా అన్నారు: "దైవం అతి నికృష్టమైన మానవుల్లో సైతం నివసించి వుంటాడు. మన లోని ప్రతి ఒక్కరు తమలోని దైవాన్ని గ్రహించే ఆ హృదయ స్థానాన్ని చేరుకోవాలని నేను కోరుతాను. ఆ దైవాన్ని నిందించు

టకు మారుగా ఆయనతో యిలా అనాలి. "నిత్య నిర్మలుడవు, జనన మరణాతీతుడవునైన ఓ తేజోవిరాజితుడా! సర్వశక్తివంతుడవైన ఓ పరమాత్మా! నీ దివ్యస్వభావాన్ని మాలో ఆవిర్భవింప చేయుము."

మనం యీ సుందర సూక్తి ప్రకారం జీవింతుము గాక! అపుడు మన చుట్టు నున్న సర్వము కూడ అద్భుతావహంగా పరివర్తన చెందడాన్ని మనం గమనించగలం.

బాహ్యారూపాలకు వెనక చూడగల శక్తి, మాటలకు అతీతమైన భావగ్రహణశక్తి, ఈ దివ్యప్రేమకు తెలుసు. ఈ దివ్యప్రేమ ఎన్ని ఆటంకాలున్నా అంతర్గత దైవంతో సదా సంబంధం కలిగి వుంటుంది. సత్యమైన, ఎరుకతో కూడిన, వివేకవంతమైన ప్రేమ తీరు ఇదే! ఇదే!

అనువాదం: బి. నరసింహయ్య

(*CWM* Vol. 14, p. 137; Vol. 12, p. 305;
Vol. 9, p. 50; Vol. 10, pp. 216-17; Vol. 14, p. 139, 128)

అహంకార ప్రవృత్తి యొక్క శృంఖలాలలో బంధింపబడిన జీవుడు, వాటిని ఛేదించి, ఇతరులకుగాని, తన వారికిగాని, తన దేశానికిగాని బలిదానము గావించుకొన్న తరుణంలో, స్వార్థరాహిత్య విస్మృతిలో ఒకానొక వినూత్న ఆనంద స్థితి ప్రాప్తించగా దైవసాన్నిధ్యమునకు చేరువైనట్లు గ్రహిస్తాడు. అయితే ఈ ఆనందం నిలకడలేని మెరుపు వంటిది. మరుక్షణంలో, విజృంభించిన అహంకార ప్రవృత్తి మేళవింపగా, ఈ అలజడివల్ల జీవుని ఆధ్యాత్మిక స్థితి దిగజారి, ఆనందం హరించిపోగలదు.

శ్రీమాత

(*CWM* Vol. 12, p. 68)

రాబోయే భవిష్యత్తు
ప్రేమ – ప్రేమ – ప్రేమ మాత్రమే

(ఏప్రిల్ 12, 1962 రాత్రి అనుభూతి)

ఉన్నట్లుండి ఆ రాత్రి ఓ మహా చైతన్యం (Yoga of the world) నన్నావహించింది. తీవ్రస్పందనలతో (big pulsations) పరమ ప్రేమ ఆవిష్కృతమౌతున్నది. ప్రతి ఒక్క స్పందనా ప్రపంచానికి ఆ ఆర్ణావాన్ని మరింత చేరువ చేస్తున్నది. ఆ బలీయమైన స్పంద నలు శాశ్వతమైన అత్యద్భుత ప్రేమకు చెందినవి మాత్రమే. ఆ ప్రేమ ప్రతి స్పందనా విశ్వాన్ని ఆ ప్రేమ ఆవిర్భావం వైపు మరింత గొనిపోతున్నది.

ఏది సంభవించవలెనో అది సంభవించిందనియు, అతి మానసము ఆవిర్భవించినదనియు అనే నమ్మకం కలిగింది.

అంతా దైవమే – మనిషి లేడు.

అదలా సాగిపోతూనే ఉంది.

ఏది జరగాలో అది జరిగిందన్న సంగతి రూఢమైపోయింది.

అవిద్య పర్యవసానాలన్ని అదృశ్యమయ్యాయి. మరణం, రోగం, అజ్ఞానం – అన్నీ భ్రమలు, అవాస్తవం – అనుపస్థితం. కేవలం ప్రేమ, ప్రేమ, ప్రేమ మాత్రమే – అపారము, బలీయము, బ్రహ్మాండము అయిన ప్రేమ ప్రతిదాన్నీ ముందుకు తీసుకుపోతూ.

ఈ ప్రపంచంలో దాన్నెలా వ్యక్తీకరించాలి? ఈ రెండూ పరస్పర వ్యతిరేకములే. అది అసాధ్యం. కాని ఇప్పుడది అభి వ్యక్తిని పొందింది: ఈ ప్రపంచం అతిమానసిక సత్యాన్ని తెల్సు కోవాలని నువ్వు ఒప్పుకొన్నావు.... అది సంపూర్ణంగా, సమ గ్రంగా వ్యక్తీకరించబడుతుంది. తథాస్తు, తథాస్తు...

అది జరిగింది.

(దీర్ఘ నిశ్శబ్దం)

వైయక్తిక చైతన్యం తిరిగి వచ్చింది. అది పరిమితం. బాధను కలిగించే పరిమితి. అది లేకుంటే వ్యక్తి లేడు.

విజయం పట్ల నమ్మకంతో మహాప్రస్థానం మళ్ళీ సాగింది.

అంతరిక్షమంతా విజయగీతాలతో నిండిపోయింది.

సత్య మొక్కటే. అది మాత్రమే ఆవిష్కృతమౌతుంది. పద, పద ముందుకు!

ఓ సర్వోత్కృష్ట విజయ విధాతా! జయహే!

(నిశ్శబ్దం)

ఇప్పుడు చేయవలసిన కార్యం

క్షమ, సహనం, సంపూర్ణ సమత, నిరపేక్షమైన విశ్వాసం.

(నిశ్శబ్దం)

అనుభూతితో పోలిస్తే నేను చెప్పేదంతా వట్టి మాటలు తప్ప మరేమీ కావు – మరేమీ కావు.

మన చైతన్యం ఆ భగవంతుని చైతన్యం వంటిదే – పూర్తిగా. ఏమాత్రం భేదం లేదు, భేదం లేదు.

త్వమేవాహం – త్వమేవాహం – త్వమేవాహం.

అనువాదం: మాడభూషణం రాజగోపాలాచార్య

(*CWM* Vol. 15, pp. 411-12)

Awakened to the meaning of my heart,
That to feel love and oneness is to live
And this the magic of our golden change
Is all the truth I know or seek...

(*Savitri*, p. 724)

సమాచార పత్రం

21 ఫిబ్రవరి 2005 న శ్రీమాత జన్మదినం ఆశ్రమంలోను, దేశవిదేశాల లోని కేంద్రములలోను జరుపపడినది. శ్రీమాత చిత్రముతో గూడిన ఆనాటి సందేశము:

"There is a special personal tie between you and me, between all who have turned to the teaching of Sri Aurobindo and myself, – and, it is well understood, distance does not count here, you may be in France, you may be at the other end of the world or in Pondicherry, this tie is always true and living"

The Mother

నన్ను, శ్రీఅరవిందులను అనుసరిస్తున్న వారందరికీ నాకు మధ్య ఒక ప్రత్యేకమైన అనుబంధమున్నది. దగ్గరగా ఉన్నా సరే, దూరంగా ఉన్నా సరే, నువ్వు పాండిచ్చేరిలో ఉన్నా సరే, ఫ్రాన్సులో ఉన్నా సరే ఈ సంబంధమెప్పుడూ సజీవంగా ప్రకాశిస్తూ ఉంటుంది.

శ్రీమాత

కేంద్రముల వార్తలు: తిరుపతిలో శ్రీమాత జన్మదిన ఉత్సవములు ఘనంగా జరుపుకున్నారు. శ్రీయుతులు బలరామరెడ్డి, అప్పాస్వామి, సుధాకర్లుగార్లు ఉపన్యసించారు. శ్రీ వెంకట్రామయ్య, సముద్రాల లక్షణయ్య, మల్లికార్జున చెట్టి, గోవర్ధన్, భాస్కర పిళ్ళై గార్లతో సహా అనేకమంది ప్రముఖులు ఇందులో పాల్గొన్నారు. మధుర కేంద్రమువారు 25, 26 డిశంబరు 2004 తేదీలలో 'పిల్లల విద్య పై ఒక ప్రణాళిక' అనే విషయముపై ఒక సదస్సును నిర్వహించారు. లక్నో (యు.పి) లో ఒక శ్రీఅరవింద శ్రీమాత లైబ్రరీకి ప్రారంభోత్సవం చేసారు. డాల్టన్ గంజి (జార్ఖండ్) పోర్బందరు, వడోదరా (గుజరాతు) బెంగుళూరు (కర్నాటక) లలో అనేక సభలను కార్యక్రమములను నిర్వహించిరి. నైరోబి (ఉగాండా) లో శ్రీఅర